

TIGHT BINDING BOOK

brown book

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_204690

UNIVERSAL
LIBRARY

OUP—552—7-7-66—10,000

OSMANIA UNIVERSITY LIBRARY

Call No. *T83/697R* Accession No. *OT-172*

Author *గువ్వశ్రీరంజన్ మహాపాత్ర*

Title *శమీశబాసు 1941*

This book should be returned on or before the date
is marked below.

ర మే శ బ బు.

—◆◆◆—
(డి డె డ్లె వ న ప ల)

ర చ యిత

మండపాక గున్నేశ్వరరావు,

రా దే పల్లి గూడెం.

పల్లెపాడు:

కొండపల్లి వీరవేంకయ్య అండ్ సన్స్,

శ్రీ సత్యనారాయణ బుక్ డిపో,

రాజమండ్రి.

రాజమహేంద్రవరమున

కొండపల్లి ముద్రాక్షరశాలయం

మ. గ. ల. శివం

1941

ర మే శ బా బు .

ముదటి ప్రకరణము.

ప్ర యా య ము,

శుక్లపూర్ణమయగుటచే వెన్నెల మనోహరముగా నుండెను. దినమంతయు సూర్యచేడినిచే ఆహారహలాశిః ప్రజయంతయు ఆపండు వెన్నెలయగు హాయిగ నెరుగించుచుండిరి. ముగ్ధపృథ్వీనల్లు వెల్లివిరిసి యున్నపక్షత్రసయూహముతోనూడి సుధాకరుడు గగనమండలమున దేవ్యహంసముగ న్నెక్కువను డను పల్లవి పిల్లనాయువెల్లెడల వీచు చుండెను. సగరిమి కను మాయమునగా లేదు.

సూమారు శొమ్మదిగ పులపుతుంది. అట్టితనకి శరీరమంతయు నొక శాలువచే కప్పకొని గెల్చు చులినాచు ఉన్నిటోపిధరించి నొకవ్యక్తి రాజ బాటాబడిపోవుచుండెను. అటుపోయిపోయి ఒకసాధముముంగట నిల బడి 'రమేశ బాబు ! రమేశబాబు !' యని పిలుచెను. అంత గృహము నుండి 'ఎవరుచూచినా' ను సినాటము లేరుచబడుటయు యిరువురువ్యక్తులు శోనకిజరుటయు జరిగెను.

లండనునగరమున వినిగిక్కెచ నై ద్యులలో రమేశబాబు ఒకడు. మాతృదేవమగు బాగాళిమునీషి నై ద్య, విజ్ఞానశాస్త్రముల ఉత్తమవిద్య బడయగోరి సమగ్ర బఠాలుదేసెను. స్వల్పకాలములోనే తనవగీతలయం దున్నట్లు ఆటనుండి వీడినా బుచ్చజనిపక లండనునగరముననే నై ద్య వృత్తినారంభించెను. కాలక్రమమున రమేశుడు ప్రభుత్వమునందు సాధు

మునందు మంచిపేరు సంపాదించుటేగాక ఋత్తికితోడు అమితముగ ధనమార్జించెను. తరుచుగ హత్యానేరములందు, శవపరీక్షలకై ప్రభుత్వము వారిచే నాహ్వానింపబడుచుండెను. అందున ఓక్షశాఖాధికారులన్నేహమున రమేశుడు అపరాధపరిశోధనావిధానమునగూడ నేర్పరి యయ్యెను. రమేశుడుసహజపాడగరి, సుందరుడు, దయాస్పృహృదయుడు, నిర్మలమైన స్వభావముకలవాడు.

రమేశునివలె స్వదేశమునీశి కడుంగడు ధనమార్జించిన వ్యక్తి బొరిస్టరు మదన్ లాల్. వీరిరువురు యిండుమిండుగ ఏకవయస్కులే. ఇరువురు ఒక వోటనే కళాశాలవిద్యముగించి సేమకరిగిరి. మదన్ లాల్ మిత్రునివంటివాడుకాడు. సహజముగ కపటి, యిహ్వాసరుడు, కృత్రిమ స్వభావి. అయినను నిష్కపటివలె స్నేహపాత్రునివలె ప్రవర్తించుచుండును.

ఆనాటిరాత్రి సాధమువద్ద కలుసుకొనిన యిరువురువ్యక్తులువీరే ! మదన్ లాల్ తమప్రయాణముగురించి ప్రసంగించవచ్చెను. మిత్రులిరువురు స్వగ్రామముగు చంద్రనగరమువీడి ఐదునై దేండ్లగుటచే స్వదేశముజూడ కొరికతో అటనుండి ఐయనమవ నుద్దేశించిరి, ఆవేళ ఆదివారము. నౌకా శ్రయమునందు కరుగొనిన సంగతులబట్టి మఱునాడు పదిగంటలకుగాని స్వదేశముజూపున కి బయలుదేరదని తెలుసుకొనిరి. రాత్రి చాలవరకు వారిసామానులు సర్దుకొనుటతోడనే జరిగిపోయెను. రమేశునిగదియందలి గడియారము సవకొండుగంటలు కొట్టుటచే యిక నిదురవచ్చుచున్నదని మదన్ లాల్ తనబసజేరెను.

మఱునా డుదయముననే రమేశుడు తన కాలకృత్యముల నిర్వహించుకొని స్నానాంతరము కాఫీ, ఫలహారముల నేవించి మదన్ లాల్ గాక కై నిరీక్షించుచుండెను. తొమ్మిదిగంటలయింది. మదన్ లాల్ తన సామానుతో అరుదెంచెను. మిత్రులిరువురు ఓడరేవుకు ప్రయాణమైరి.

ఓడపై భాగమందొకగదియందు యిరువురు సుఖాసీనులైరి. కొలదిసేపటికే ఓడ నౌకాశ్రయమువీడెను. నౌక సాగరతరంగములుమధ్య నుయ్యెలవలె నిటునటునూగుచు బోవదొడఁగెను. సముద్రముపై నుండి వీచెడి చల్లటిగాలికి రమేశుని మానస మెంతయు ఆనందభరితమై యెప్పుచుండెను. సముద్రయానమెంతయు రమేశునకు హాయిగొల్పుచుండెను. కాని మిత్రుడు మదన్‌లాల్ రమేశునివలె సంతోషమునలేక ఏదియో ఆలోచనాపరుడై యున్నట్లు ఆతనిముఖలక్షణములబట్టి చెప్పవచ్చును. ఆతనిమానసమున పలువిధములగు ఆలోచనలుపుట్టి పరున్నెప్పుచుండెను. “రమేశునకింతోర్తియా! ప్రభుత్వమునందుగూడ యితనివేరనిన కొనియాడుదురే! దీనికితోడు తనకంటె యెక్కువ ధనమాన్యించెనని సల్కుదురు? నాతోటివానికి యింతశౌరవముగల్గుటజూచి యిటు లూరకుండవలసినదే? కానిమ్ము! ఇతనిని గడదేర్చకబోయిన నాపేరు మదన్‌లాల్‌గాదు. స్వదేశముజేరిన తనకంటె బీదవాడున్న తస్థితిగాంచెనన్న అందరిలో నగుబాటుగాదా? అబ్బా! ఎంతధనము! ఈతనిధనముగూడ చేడిగ్గినవో కావలసినదేది! బాంబర్లు మదన్‌లాల్ కోటిశత్రుడన్నమాట. తొందరపడిన లాభమేమి? సమయముజూచి నాపనినెరవేర్చెద”నని మదన్‌లాల్ హృదయారాటమును యించుక శమింపజేసుకొని యెప్పటియట్లు మెలంగజొచ్చెను.

ప్రభాకరుడు పశ్చిమసముద్రమున గుంకెను. నల్లడల చీకటులావరిచెను, నౌకయందలి విద్యుత్ప్రకాంతి తప్ప వేరొండు లేదు. వేళయగుటచే మిత్రు లిరువురు తమ భోజనముల ముగించిరి. రమేశుడు మాత్రము కొలదిసేపు ఏదియో నవలను చదివి తదుపరి నిద్రాపరవశుడయ్యెను. అంతదనుక బయట కరిగిన మదన్‌లాల్ గది జేరెను. రమేశుడు నిదురించుట జూచి తన పనికి గడంగుట మంచి సమయమని తలఁచెను. “నీకోర్కె పెట్టెలను మెల్లగ తనవద్దనున్న తాళపుచెవులతో ప్రయత్నించి

ఒక్కొక్కటి వెదకుచుండెను. తుదకు తన ప్రయత్నము ఫలించె కాబోలు మదనుని ముఖమండలము వికసించెను. గది గవాక్షమునుండి సముద్రపు గాలి విరివిగ వీచుచుండెను. అంతలో గాలిచే నొక పెట్టె మూత చప్పుడు చేయుచు పడెను. అప్పుడే నిద్ర జేచిన రమేశు డది విని అదరిపడి లేచెను. కనులు విచ్చి జూక ఎదుట యీ దృశ్యము గాంచెను. తన ప్రయత్నము బయటపడినందున మిత్రుని ముఖము జూడజాలక తాను గుప్తపరచిన రివాల్వరు దీసి రమేశుని శిరముపై గురిజూచెను. అంత రమేశుడు తప్పించుకొనుటలో భుజముపై గాయపడెను. అయినను రమేశు డిక జాగుసేయక మదనునిపై బడెను. యిరువురకు బల్లమైన పోరాటము జరిగెను. యిరువురు గాయపడిరి. కాని రమేశునికి తగిలిన గాయము నుండి రుధిరము స్రవించ బాధ సహించలేక సీరసమున స్మృతివిహీనుడై నేల కొరిగెను. మూడు గంట లయ్యెను. చీకటు ల్వికసను అంతరించలేదు. నొక జుర్రాల్దరు జేరెను. అదియే సమయమని మదనాలో నొక గేవు జేరునడికి ఆ చీకటులందు అదృశ్యు డయ్యెను.

చే ఖ.

బార్నిస్సు మదన్ లాల్ కలకత్తా జేరాడు. రమేశుని విషయమై పలువురు మిత్రులు, వాని బంధువు లడుగ కొన్ని దినములలో నచ్చు నని దెల్పెను. రమేశుని ధనమువలన ఆనందము పట్టజాలకుండెను. కాని ఆ వెనువెంటనే రమేశుని సాగతి జ్ఞప్తికి వచ్చుటలోడనే ఆందోళనా చిహ్నుడై, రమేశు డెప్పటికైన తనపై బగ సాధించునేమో యను భయ మూతని మానసమున వీడించుచుండెను. రమేశు డా పోరాటమున విగత జీవు డయ్యెనో లేక మరల బ్రతుకునో, మదన్ లాల్ స కేమియు తోచుట లేదు.

రాత్రి సుమా రాగుంట లయిది. ఆకాశ మంతయు ముగ్గు పెట్టినట్లు నక్షత్ర సమూహముతో వెల్లివిరియుచుండెను. వాని సడుమ

శశాంకుడు తన చల్లని పండువెన్నెలచే ప్రజ నంతను ఆనందపరచుచుండెను.

మదన్లాల్ సాధోరిభాగమందలి యుద్యానవనమంతయు కడు రమ్యముగ నలంకరింపబడి జననమూహముచే కీటకీటలాడుచుండెను. వనమంతయు మదన్లాల్ మిత్రులతోనిండి వారలుగావించు కుశల ప్రశ్నలు, హాస్యప్రసంగములతో సందడిగ నుండెను.

విందానంతరము మిత్రులందరు మదన్లాల్ వద్ద సెలవుగైకొని ఎవరియిండ్లకు వారేగిరి. అట్టితఱి మదన్లాల్ పేరుగాంచిన ఇనస్పెక్టరు రాఘవన్ తో ప్రసంగించుచుండెను. మదన్లాల్ రమేశునిపై కల్పిత నేరములజెప్పి ఇనస్పెక్టరు రాఘవన్ తనకు సహాయపడవలసినదని కోరెను. మదన్లాల్ నిజస్వభావముగాని, అసలతడు చెప్పినట్లుల సత్యాసత్యములుగాని యెఱుంగని రాఘవన్ తాను తప్పక సహాయ పడుదునని చెప్పెను. ఇట్లులా యిరువురువ్యక్తులు సంభాషించునపుడొక ముదుసలి పొంచియుండి యంతయు వినుచుండెను. సంభాషణానంతరము మదన్లాల్ ఆవృత్తిని తమసామీప్యముచుండి పోజూచెను గాని ఎవరో ముదుసలియని వ్రారకుండెను.

మఱునాడు మదన్లాల్ రాఘవన్ లిరువురు తొమ్మిదిగంటలకు కలుసుకొనిరి. అట్లు వారిరువురు కీవిధముగ సంభాషణజరిగెను.

‘మదన్లాల్! నిన్నటినుండి చాలప్రయత్నించితిని. పోర్టునందు గూడ కనుగొంటిని. రమేశుడను పేరువాడెవడు దిగలేదని చెప్పినారు. బహుశః ఆతడు యిచ్చటకు రా భీతిజెందియుంటును!’

మ—రాఘవన్ బాబూ! అటులనా? అయినను మనము జాగ రూకులమై యుండవలయును. అతడు కడు మాయావి. ఛద్యవేషి.

రా—వయస్సు ఎంత?

మ—సుమారు ముప్పది. ఎర్రనిఛాయగలశరీరము. స్ఫురద్రూపి. వంకరలుదిరిగినజట్టు. సుమారారడుగులుండును. కణతపై కాలినమచ్చ గలదు. అదియే మిమ్ములనావృత్తి గుర్తింపజేయును.

రా—అయిన యిక నాశక్తికొలది తప్పక ప్రయత్నించెద ! భయపడకుడు.

ఇంతలో తపాలాజవాను ఒకవుత్తరముయిచ్చిపోయెను. అది మదన్ లాల్ నకు సందేశంపబడి వ్రాయబడెను. అందిల్లుండెను.

‘మిత్రద్రోహి ! మదన్ లాల్ !

నేను మృతిజేందెనిసెనయెంచి నిశ్చింతతో నాధనముతో కులుకుచుంటివా ? కడుధర్మశాలివి ! నీకుతోడు నిరూపకుడా ! అయినను భీతిలువాడగా ? యిటు తిరిగివచ్చుటలో నేనన్ని యిడుములకులోనై తినో వస్తును నెలవికాదుగదా ! నీచుడా ! నీపాపకృత్యమునకు ఫలమనుభవింపక బోవు నేచియుండుము. ఈక్షణముండియే నీచరాణములు ఆశవీడుము. అనాడు రాఘవన్ తో మోక్షమును నే విసలేదా ! అమునునలి ఎవరు ? మిత్రద్రోహి ! హగ్గ !

ఇట్లు

ర మే శ

మదన్ లాల్ లేఖచూచి కొయ్యబాణము లుత్తదనుక బొమ్మనక నిశ్చేష్టులై వినుచున్న రాఘవన్ మదన్ లాల్ జరుపుట అగుటతోడనే మరల తెలివిగాంచి తన పరిసరముల నొకపరి వీక్షించెను. మదన్ లాల్ మేన ప్రాణములులేవు.

“ ఇనస్సైక్యరుబాబూ ! చూచితిరా ! నే ననుకొన్నంతయు జరిగినది. నే తొలుతనే జేప్పితిగా ! అలాడు కడు మాయావి ”

“ లాల్ ! యీ లేఖనుబట్టి నాడ యీతడి విషయములందు మంచి ఆరికేరిన నీసలె వున్నాడే ! కానిమ్ము ! భయపడనవసరము

లేదు. నే నిప్పుడే నీ శత్రువుని బాడలరయ యేగుచున్నాడ ” ననుచు రాఘవ అటనుండి వెడలెను.

హ య్య.

సూర్యుడు పశ్చిమాద్రిని గ్రుంకుచుండెను. అస్తమించెడి ప్రభా కరుని అరుణకాంతులు పరిసరచ్చెల్లు చేమల్పబడి వాటికొకవిధమగు సూతనశోభ పెచ్చుచుండెను. మౌదమారుతము హాయిగ వీచుతోంది. చీకటి పడుచుండుటచే పశుపక్ష్యాదులన్నియు తమతమ నెలవుల జేరు చుండెను. అట్టిటటి చుట్టూ దీతరము వెబడి ఒకవృక్ష మెల్లగ వచ్చు చుండెను.

రాఘవ మదన్ లాల్ లిరువురు స్వార్థము యెచ్చటికోబోయిరి. అటులాన్యస్థ సగరిము ప్రవేశించి మరలను గృహమునైపు తన నడక సాగించెను. గృహాకివాటము లేనల బంధింపబడియున్నాయి. అంతి ఆ వృక్ష తన జేబునుండి సేసాదీసి యులలి ద్రవమును కొలదిగ నా బీగ మున పోయ నది విడిచెచ్చును. అటుల యిలువొచ్చి గృహమంతయు నెల్తునైపుల నల చునుచును. తానున్నది ఒక హాలు. అందు మధ్యగ గుండ్రని బల్లయు, చుట్టును కీర్టీలు అమర్చబడి యుండెను. అటనుండి గదులనన్నిటి జాగ్రత్తతో వెదకనొడగెను. ఎదుగు మదన్ లాల్ మంద సము కానరాలేదు. తుదికి పసుగునెది నచ్చుచుండి నొకగదివెలుపల బంధింపబడి యుండుటగాంచి అందె దప్పుకావెను దాచియుంచునని తలచి తన తాళపుగుత్తి దీసి నుంచొక్కొక్క దానిచే ప్రయత్నింప మొనరించెను. రామచంద్ మందసము తెరిచి పొందుకొని నస్తుపునేదో ముట్టబోవుచుండి యెటనుండియో పిట్టలు ‘ఘా’ అను శబ్దమువలయు రామచంద్ ‘అబ్బా’ అనుచు అవేరినట్లు అటునే మందము జరిగెను.

సంఘటన.

కార్యార్థియై వెడలిన రామచంద్ యింకను రానందులకు రమే శుడు, ఆతనిపరివారమంతయు ఆతురతపడుచుండిరి. ఎంతకు ఆతనిజాడ లేదు. అంత రమేశబాబు రామచంద్ నకు ఏమిహానిజరిగెనోయని తలచి తానేస్వయముగ బయలుదేరెను.

అటుల రామచంద్ ను హత్యగావించిన మదన్ లాల్ యితరులకు గాని రాఘవన్ నకుగాని అనుమానము కల్గకుండ శవమును ఆనిశీధమున తానే దీసుకబోయి దూరమున రోడ్డుపైనిడి గృహాన్నిఘోషయ్యెను.

రమేశుడుల బయలువెడలి త్వరితగతి నగరముజేరి రాజబాట వెంబడివచ్చి మదన్ లాల్ గృహమునైపు మరలెను. రామచంద్ నకేమి సంభవించెనాయని అందోళితామనస్కుడై వచ్చుచుండును. అంతలో ఆతనిపాదమున కేదయో మెత్తగలగుల అదరిపడెను. వెంటనే ఆగి జూడ ఎవరిదో మానవక భేదము. రమేశుడుల తనజేబునందలి టార్పిలైటు సహాయమున పరిశీలింప తనభృత్యుడు రామచంద్. రామచంద్ ! రామచంద్ ! హా ! ఎంతదారుణముగ హత్యగావింపబడితివి. నీచు డామద నుడే నిన్నిట్లుగావించియుండును. నేనిప్పుడే వానితుదముట్టించి నీఆత్మకు శాంతి జేకూర్చెదననుచు పట్టరాని ఆవేశమున త్వరితగతి మదనుని గృహముజేరెను. గృహమంతయు నిశ్శబ్దముగనుండును కవాటములన్నియు బంధింపబడియున్నాయి. రమేశునికేమియు తోచుటలేదు. యింటిచుట్టునొకపరితిరిగివచ్చెను. గృహమువెనుకవైపునుండి గేటునుహటి యింటిపైకప్పుజేరి వెలుతురునైట్ పెట్టబడిన యద్దముజేరెను. మెల్లగ నాయద్దము నూడబడికి లోపలికిదగలు. రమేశుడుదిగిన ప్రదేశమంతయు అంధకారము. మెల్లగ తడుముకొనుచు గోడచున్న స్విచ్చినొక్కెను. దీపమువెలుగున అది నంటగదియని గ్రహించి వేరొకగదిలోనికిజని యటుల గృహమంతయు కలయవెదకి ఎట్టకేలకు ముదనమున్నగది జేరెను.

అందొక న్రాతబల్ల, చక్కటిమంచము, అందమగు చిత్తరువులతోడను ఆగదినిండియుండెను. బహుశ అది మదనుని పడకగదియని తలంచెను. అంతలో కోటునందలిగడియారము టంగుటంగునుని పండ్రెండుకొట్టెను. ఆసమయమున టార్పిలైటు ప్రయోగించుట ప్రమాదమనియెంచి రమే శుడు అచీకటియందు తడుముకొనుచు మందసముజేరబోవ నంతలో ఏదియో కాలికిదగిలి బ్రద్దలగుచు ధ్వనిచేసెను. మదన్ లాల్ రామచంద్ శవము నటవీడివచ్చి నిదురించెను. ఆశ్చర్యమున కదరిపడి లేచిజూడ ఏమియు గాన్పింపదు. గదియంతయు చీకటిమయము. తాను నిదురింపబోవునపుడు విద్యుద్దీపముల నార్పలేదు. ఎవరైన యిందు ప్రవేశించిరా ? అందుకు అవకాశములేదే ? ఏమో తానేనున ద్వారముబంధింప మరచెనేమో ? లేక రమేశుడే యరుదొంచెనా యు అనుమానము, భయము లొక్కు మ్మడి మదన్ లాల్ ను కలచికై చెను. ఎట్టకేలకు ధైర్యమునలేచి విద్యుద్దీపమునెలిగించెను. గదియంతయు నొకపరిజూచెను. మందసముచేత రమేశునిజూచెను. చేత పిట్టలుతోనున్న మదన్ లాల్ ను రమేశుడు జూచెను. ఇరువురకు ఒకరిపై నొకరికి భయముకలదు.

మదన్ లాల్ రమేశు డెటులరాగల్గెనో తెలుసుకొనజాలకుండెను. ద్వారములన్నియు బంధించబడియుండ యితడెటుల ప్రవేశించెగల్గెనా యని తలంచెను.

నీచుడగు మదన్ లాల్ ను గాంచుటతోడనే రమేశున కిక కోప మతిశయింపజొచ్చెను.

‘మదన్ లాల్ ! ఏమి నీచమంత ! ఒకబంటుని హత్యగావించితివా ! ఇదిగో ! నేనేవచ్చితి ?

‘ఏమనెదవు ?’

‘ఏదీ ! నాధనము ?’

‘నీధనము ! నీధనమా ?’ నీకేమైన పిచ్చియై యెన్నా ?’

‘మిత్రద్రోహి ! ఇక వాచలత్వముమానుము. ఇచ్చెదవాలేదా?’

‘ఏయ్ ! నేనెవరనో ఎఱుంగుదువా ? బారిష్టరుమదన్ లాల్ !

జాగ్రత్త ! నిన్నీక్షణముననే.....’

‘ఏమి అంతవరకు వచ్చెనా నీపొగరు జూచెద. నీప్రాణములపై ఆశేవీడుమనుచు అంగీయందలి రివాల్వరుదీసి గురిజేసెను. కాని అందు మందుగుండ్లులేవు. పాపము తొందరగ వచ్చుటలో రమేశు డానగతి మరచెను.

మదకొలాల్ యిదికనిపెట్టి తనజేతనున్న సిస్టరుతో రమేశుని నుడుట్టిపై గురిజూచి వ్రేల్చెను. రమేశుడు తప్పించుకొనుటలో భుజముపై గాయపడెను. అంత రోహవేశమున ఆకలిగొన్న సింగమునల తుదనునిపై కలియబడెను. యిరువురకు బలమున పోరాటము జరిగెను. అందు మదన్ లాల్ కొట్టిపడెబ్బచే తెలివికప్పి పడిపోయెను. గాయముజెందినను మదకొలాల్ లేనిబలమున అదియే సమయమని రమేశుని కాలుసేతులు బంధించి దుర్గంధ భూయిష్టముగు నొకగదియందు బంధీకృతుని గావించెను.

రెండువస్త్రకరణము.

రెండుపహత్య.

కలకత్తానగరమున ప్రఖ్యాతివహించిన పురుషులలో జహాందారు అజితబాబుఒకడు. అజితబాబు తన శరీరవిశ్రాంతికై బాలీగంజియందలి నొక సుందరభవనము నెద్దకుగొని అచటనే నైమ్యులసలహాపై విశ్రాంతి గైకొనుచుండెను. భవనముచుట్టును వివిధఫలపుష్పాదులతో నిండి యున్నది. సాయంసమయములందు చల్లగాలియందు విశ్రాంతిగైకొను టకు రమ్యోద్భావనమును దానికమధ్యగ నొక కొలనుగలదు. పుష్ప

లతాదులచే నావనమంతయు సువాసన లీచుచుండెను. ప్రభాకరుని కాంతు లా వనమందలి పుష్పలతాదులపై బడ నీరెండవేళ కడుముదంబు గొల్పుచుండును.

అజితబాబు శగరమునుండి అప్పుడేనచ్చెను. ఇ టునందు మనోరమ పుస్తకము చొకదానిని చదువుచుండెను. అంతలో అజితబాబు అరుదెంచెనని తెలియ దాది కాఫీ ఫలహారములు నటనిడి వెడలెను. తండ్రి కుమార్తెలిరువురు సంభాషించుచు ఫలహారములు సేవించుచుండిరి. అంతలో శంకరలాల్ లు కరుదెంచెను. శంకరలాల్ నకు గూడ ప్రత్యేకముగ తెప్పింపబడెను. అనంతరము అందరు భోగాభిరామాయణము నకు గడంగిరి.

శంకరలాల్ గొప్ప భాగ్యవంతుడు. మనోరమ స్నేహితుడు. యిరువురు ఒకబడిగానే కాలేదీవిద్య ముగించిరి. ప్రప్రథమమున శంకరలాల్ ను మనోరమ ప్రేమించెను. శంకరలాల్ స్ఫురద్రూపి. సుందరుడు. నవనాగరీకుడు. గొప్ప భాగ్యవంతుడు. దానికి తోడు విద్యగలడు యివి యన్నియు మనోహరమ నాకర్షించెను. కాని కాలమొకేరీతి గడచునా? కాలక్రమమున శంకరలాల్ దుస్సాహవాస యోగము దుర్వ్యసనములకు లోనై కడు అవస్థ కాలయ్యెను. శంకరలాల్ మనోరమను ప్రేమించెను. తనకోరిక పలుసార్లు ఆమె కలెగించెను. కాని నీచుడు వ్యసనా సక్తడగు, అతని జూచిన రోతజెందు మనోరమ అట్టి తిలంపులు వృథాయని పలుమార్లు జెప్పెను. ఆమెచే వినుకొంది శంకరలాల్ యిపుడు అజితబాబునే అడుగదలచివచ్చెను. ఎటులయిన మనోరమ వివాహమాడ యెంచెను. శంకరలాల్ వచ్చుటతోడనే మనోరమ అటనుండి వెడలిపోయెను. తుదకు మాటలసందర్భమున శంకరలాల్ తనకోరిక స్పష్టపరచెను. అజితబాబు అదివలెకే శంకరలాల్ నడవడి యెఱిగిన వాడగుటచే అందులకియ్యకొనలేను. దానితో శంకరలాల్ ఆగ్రహవంతు

డయి కడుకోవమున అటనుండి వెడలిపోయెను. తనకోరిక నెరవేరనందుకు చింత, అజితబాబు అనంగీకారముగకు క్రోధము అధికమయ్యెను. బాల్యమునుండి ప్రేమించిన మనోరమ తన నిల్లవమానించి నందుల కామెకు ప్రతీకారము చేయ నిశ్చయించెను. ఎటులయిన వారల్పై పగసాధించి మనోరమను చేట్టి ధృఢసంకల్పితుడాయెను.

సమావేశానంతరము నూడవదినము సూర్యు డస్తమించెను. లోకమంతయు చీకటులావరించెను. నిశీధనమయము. ఆకాశమంతయు కారునుబ్బులతో నిండి ఆ నిశీధము భీకరాకృతి నిచ్చుచుండెను. ఉలుములు మెలుపులతో శృహముల దలి పెసిస్లిలు నిదురింపక యేడ్చుచుండిరి. సంతతధారగ వర్షము కరియసాగెను, పీఠులందు జనసంచారములేదు. అట్లెంతి నల్లటి ఆకృతి యొకటి, మనుష్యుడో భూతమో, ఆ అంధకారమున రాజబొటవెంబడిపోవు చుండెను. శరీరమంతయు నల్లటిబుర్రులాచే కప్పబడి కన్నులు, ముక్కునకు, చెప్ప మిగిలిన భాగమంతయు ఆ చీకటి యందు లీనమగుచుండెను. ఆన్వహాపము భూతమని భయపడనవసరములేకు. అనుబోయి అజితబాబు సాధమువర్స ఏలనో ఆగెను. కొలదిసేపటిలో ఉద్యానవనమునుండి సాధముజేరెను. గృహపరిసరమంతయు నిశ్శబ్దముగవుంది. భవసముపైకి బోవ ఆధారమేమియు గానరాలేదు. తుదకు సాధముపై కెగ్రాకిని లతాతీగాధారముగొని పైకెగ్రాకెను. మెల్లగ అజితబాబు గదిజేరి జూడ లోపల నిద్నశ్చిదము వెలుగుచుండెను. తనజేబునందలి యినుప పూసను, వేరొకవనిముప్పును దీసి గవాక్షమునూపలను నవలీలగకోసెను. గదిప్రవేశించి సుఖముగ నిదురించడి అజితబాబును పెరిడి పిలిచెను. ఆనిశీధనమయమున వర్షమునడుమతిననపిలిచెడి వారెవరాయని అజితబాబు తటాలునలేచి తన కప్పుమట భీకరాకారుడగు అనల్లటి వ్యక్తి గాంచగ చే నిశ్చేష్టపడయ్యెను. ఇంతలో ఆన్వయ అజితబాబు నుద్దేశి ది

‘అజితబాబూ! నేనెంత చెప్పినవినలేదు నాకోరిక నెరువేదుటకు నీవొక యడ్డంకి. నీవులేకున్న ఆమెను బలవంతుముననై న జేపట్టెద. నాకోరిక తిరస్కరించినందులకీదయే ఫలితమును”చు చెతనన్న రివాల్యురు నాతని వక్షమును గురిసాచి ప్రేల్చెను. ఆభయంకరనినాదము తనలో లీనము జేసుకొనెనో యన ఫల ఫలమని నొక పిడుగెచ్చటనో పడెను.

మఱునా యదయమున ఏడుగటలయింది. రామసరూప్ యథా ప్రకారం అజితబాబుగది శుభ్రముజేయవచ్చిజూడ తలుపులు లోపల బంధించబడిను. అజితబాబు యింకను సిద్దురనుండి లేవలేదని పిలచెను మారుజవాబులేదు. మరిలమరిల బిగ్గరిగ పిలచినను లోనుండి జవాబు రానందున భయపడి మనోరమ వార్త తెలియించి ఆమె సలహా దీనుకొనచ్చెను. ఎటుబోవ మార్గము లేనందున ప్రక్కగవాక్షమునుండి ఏమిచేయుదుండునో చూచెదమని లోపలగోడ్డనైపు ముఖము త్రిప్పబడి క్రిందబడియుండెను. పాన్పు అంతయు రక్తమయము. గవాక్షపు పూచలు తీగడుటగాంచి లోనికిరిగి రామసరూప్ తలుపులు తెరిచి తోడినే నిల్చెను. రక్తమయమును పడియున్న గొడ్డిని గాంచి మనోరమ భయపావ్వలయై కెప్పునకేకనైచి మూర్ఛ పోయెను. అంతలో అడుగుబాబు కార్యదర్శి గోపీనాథ్ ఎప్పటివలె అరు దెంచెను. అంతయు అల్లకిచ్చలము. తనయజమాని హత్యావిషయము విని నిశ్చేష్టుడై కొంతవడికి తెప్పిరిలి లోలోని కడుగుంచుచు పైకిలేచి స్థైర్యమును ముచ్చినడి తెప్పిరిలిన మనోరమను పూరించుచు సేద దీర్చుచుండును. గోపీనాథ్ ఆభయంకరదృశ్యముగాంచితీకి గదితలుపుల తాళిమువేయించెను. తనయజమాని ఆత్మహత్యగావించుకొనెనా లేక హంతకుడవరియిన అందుండి ప్రవేశించి గామించిపనిమాయని తలచెను. గోపీనాథ్ న కెటుతోచలేదు. ఆత్మహత్యచేయునవలసిన అవసరమేమి బ్రద్రలుగొల్పబడెను. అయినను ఆత్మహత్యచేసుకొనవలసిన అవసరమేమి

యులేదే? ఇన్ని ఆలోచన లోకపరి ఆతనిహృదయమును కలవరపెట్టుచుండెను. వెంటనే నేవకుని ఇనస్పెన్సిరుబాబును దీనుకురా పోలీసుస్టేషనుకుబంపెను. ఇంతలో ఊరకతండ్రికి విలపించెడి అమాయికబాల మనోరమను ఓదార్చుచుండెను.

మనోరమకు సుమారు పదునారువత్సరములుండెను. ఆకారము నకుతిగినపొడవు, చక్కటిశరీరలావణ్యము, బుగరుఛాయ, కలువరేకుల బోలునేత్రద్వయము, తుమ్మెదరక్కలబోలు నల్లనిముగురులుగల్గి అపర రతీదేవతలె యొప్పురుచుండెను. అజితబాబున కొక్క తెయోగిమాన్తెయగుటనలచ స్త్రీలెవలోయిలేకుండు తనకన్నలలో పెట్టకొని పెంచెను. రూపలావణ్యములు, సుసవన, వినయవిధేయతలగుఱతోడు విద్యావతి. మనోరమకు అనేకగొప్పసంబంధములు నచ్చుచున్నను అజితబాబు మనోరమ స్నేహితులచే ని. న. ప్లాసగుచును ఆగెను. ఇంతలో అకస్మికముగ మృత్యువాతాడెనుని ఎవరెను గుచురు! పాము! మనోరమ దిక్కిలేసెనుకొనియు. ప్రవారి యిత్రాగ్రం యన పలుచుకొని నోచుకొనలేదు.

అప్పుడే సుప్రసిద్ధజమీనాదారు అజితబాబు హత్యగానికలగడసని నగరమునందు వ్యాపించెను. అనాటి సెలరుల్లకిరెచుకు అజితబాబు హత్యపరమము! ఇంతలో కారు సేవచు ఇనస్పెన్సిరుబాబుననె వచ్చిరి. గోసీనాథ్ వారల కెదురేగి రాఘవనను కిరీసుకిబోయి ఒక గదియాను సూర్పుకజేసెను. అందుండి రాఘవన్ అజితబాబు గదిజేరి లిస్టు రీయడు ప్రాచురలసిం రిపోర్టునయ నోయిజేసుకొని యీవల కరుదెంచెను. అంతి వారేచిధముగ సుభాషించిరి.

రా—గోపేనాథ్ గారూ! అజితబాబుగారు ముంబయిపులా?

గో—కాదు! నే వారి స్నేహితులవ్యాపారములన్నిటిని చూచు మినేదరును. ఈయనారి ముని మనోరమ.

రా—అటులనా? అజితబాబుగారు ఆత్మహత్య గావించుకొనే ననియూ లేక హత్యగావింపబడెననియూ మీతలంపు.

గో—ఆత్మహత్యగాదని నాయభిప్రాయము. అందులకు నిదర్శనముగ గవాక్షము బ్రద్దలు జేయబడియున్నది.

రా—అవును! అటులయిన యీమన కెవరయిన శత్రువులు కలరా!

గో—ఎవరునులేరు ఎవ్వరితోడను విరోధములేదు. ఎదుటిమనిషి మనస్సు కష్టపెట్టరు. దయ్యాహృదయులు. అందరు స్నేహితులే! ప్రభుత్వమునూ, సంఘమున మంచి చేరుగలడు.

రా—అయిన యిరుకుపూర్వ మెవరోజునన వివాదపడుటగాని వారి ఆగ్రహమునకు లోనగుటగాని జరిగరా?

గో—మనోరమ అని ఒక్క పాపానిచక లక్షలు జరిగిందినున శంకరలూకరి అనుబండ్రికి జరిగిన వివాదమున గోపేంద్రాతోడను అతిడు రాధువనేచేత తేల్చెను.

రా—శంకరలూకరి! యీ పరిపాకకు విన్నపమున్నదే! హత్యజరిగిన ప్రదేశమున ఏమయిన వస్తువులున్నవా?

గో—యిరుగో! యీరెవల్యరు సరువున్న పక్షియున్నది. యిరుగో! చి నమియు కొరకలేదు.

‘గోపేంద్రా గాహా! హత్యావిషయము ప్రస్తుతమేమియు తెలియటలేదు. మీరు శవమును దహించుచున్నప్పుడు’ నని తిలకింపబడు పూర్వకేసి యట సలుపురి రిజిస్ట్రారుల కాలాపిల్లలు. హత్యావిషయ మంతయు అగమ్యగోచరముగ నుండెను. హతకుడు కడునేర్పుతో న్యవహరించెను. అరబాబు హత్యగావించుకొనునని తలఁపెరిని రివాల్వరటు నదిలిరాయను. ఆశకిచరో యీరిషయములు చారిత్రేకన పాడిని పోలియుచున్నది. భయపడవలసిన విలువయున్న మనోరమకు

ధైర్యముచెప్పమని హెచ్చరించి గోపీనాథుతో మరల సాయంకాలము వత్తునని బయలుదేరెను. రాఘవకు యిటు లాందోళితమనస్కుడై మతిచెడినవానివలె రాణాజేరెను.

— — —
 మూ డ వ ప్ర క ర ణ ము.

— ❀ —

స్వ ధ న ము.

అటుల స్వధనమున్న బయలువెడలిన రమేశబాబు యెంతకు రానందులకు, రామచంద్రులె యీతనికేటిన యిక్కట్లు సంభవించెనా యని రమేశుని యనుచరులందరు జింతిలుచుండిరి. ఎంతనిరీక్షించినను రమేశుడు దెంచుజాడ తెలియనందున మిత్రులందరు కలసి సమర్థుడగు బెంటువుజ్జీ సంపిరి. మిత్రులవద్ద సెలవుగొని బెంటువుజ్జీ నగరము జేరెను. రాత్రి సుమారు పదిగంటలయింది. మదన్‌లాల్ గృహము వెలుపల గొగము వేయబడియున్నది. పరిసరమంతయునిశ్శబ్దముగనుండెను. గృహప్రాంగణమున మాత్రము నేవకుడొకడు పహరానిచ్చుచుండెను. మెల్లగ ముఖద్వారముజేరి అచీకటియందు సమయమున వేచియుండెను. తనజేబునందలి నీనానొకదానిని వెలుపలికి దీసియుండెను. అటుల రెండు గంటలు దాటెను. ఇంతలో లోనుండి గడియారము ఘ్రేండున్నర కొట్టెను. పహరాజవాను నిదురవచ్చునసకాబోలు నొకపరి హుక్కా వీల్చి గృహమంతయు చుట్టివచ్చి తూలుచు ఒకచో చతికిలబడెను. అప్పటికి సుమారు రెండుగంటలగును. అదియె సమయమని బెంటువుజ్జీ పిల్లికంటె యెక్కుడు జాగ్రత్తతో సవ్యడిగానుండ వెనుకత్తునుండి అతనిని సమీపించి నోరుమూసి నీనా నాసికారంధ్రములకడనిడ ఒకత్తిటిలో నతడు స్మృతిహిన్ను నేలకొరిగెను. మెటనే అతని మొలనున్న

తాళపుజెవుల సహాయమున సింహద్వారముదెరచి యెప్పటి యటుల తన వెనుక తలుపులు బంధించి లోనికిరిగెను. లోపలయంతయు చీకటి ముయము. తన టార్చి సహాయమున యందలి విద్యుద్దీపము వెలిగించెను. అటుల గృహమంతయు నొకగదివెంబడి మరియొక గదివెదకెను. రమే శుని జాడ కన్నడలేను. రమేశుడొకవేళ హత్యగావించబడెనేమో యని భయపడెను. ఇటుల దీనవదనుడై ఆలోచించుచుండ కొలదినేపటికి ఎట నుండియో దీనమగు మూల్లు వినవచ్చెను. మరల వినవచ్చునేమో యని తలచి వేచియుండ అదేవిధమున విననయ్యెను. వెంటనే రమేశు డెటనో బంధీకృతుడై యుండునని మూల్లువినవచ్చినదెన బయలు దేరెను. తుదకు తానున్న గదికి డ్చిరముగ మూడు గదులు దాటుసరికి తన కుడిప్రక్కన వెలుపల బంధింబడియున్న గదిజూచెను. అదియే రమే శుడుండు గదయని తలచి బీగముదీయ ప్రయత్నించి తను పహరా జవాచువద్ద తీసుకొనిన తాళపుచెవులగుర్తువలె నొక్కొక్కదానినే ప్రయత్నించెను. కాని విఫలమనోరథుడయ్యెను. తాళమెటుల వచ్చునా యను ఆలోచన గొరకటి. యింతలో ఏసమయమున మద్రాసులో వచ్చు నేమోయను భయము ఆతని మానసము కలయపెట్టి త్వరితగతి గది యంతయు నేర్చిన ఆయుధము గొరుసునేమోయని వెదకెను. ఎట్టకేలకు తననేర్చున యిరువపూచనలనుండి సన్నని అంపమువలెనున్న పని ముట్టులు మదనుని బీరువానుండి సంగ్రహించి గొట్టెము నంతయొకటి తన ప్రయత్నమున సఫలమయ్యెను. చేతటార్చివెలిగించి గదియందు అడుగిడెను. లోనుండి దుర్గంధభూయిష్టమగు మర్వాసన గొట్టెమ నేల యంత చెమ్మగిలి యుండెను. సాపము రమేశుని కంతకు మూడుదినముల నుండి ఆహారము లేనందున ఆచీకటియంగు కృష్ణ భూతశరీరుడై నేలపై పండ చాపయయినలేక కాలునేతులు బంధింపబడి ఆతడు నేలపై పడి యుండుట గాంచి బొటువుతో మనస్సు ద్రవీభూతమయ్యెను. బెంటువుతో

త్వరితగతి రమేశుని బంధనముల విప్ప జేబునందలి వేరొక సీసాగీసి రమేశునకు వాసనజూప కొలదిసేపటిలో నధిక ఒలవంతునివలె రమేశుడులేచి నిలబడెను. కొలదిసేపటికి అటు నిటు నడవగల్గెను. ఇక ఆలసించిన కార్యముచెడునని అటనుండి తొందరగ మదన్ లాల్ పడకగదిజేరి మందసము దెరువ తాళములజెవులకై వెదకసాగిరి. హాలునందలి గడియారము మూడుకొట్టెను. ఎచ్చటను మందసపు తాళపుజెవులు కానరానందున బెంటువుడ తానుదెచ్చిన పసరు కొంత నందుంచ వెంటనే నాబీగము విడెను. ఇంతలో గృహప్రాంగణమున కారుఆగిన శబ్దమువిననయ్యెను. కొలదిసేపటిలో నాబీగము వీడిరాగా రమేశుడు తన ధనము నంతన దీసి జాగ్రత్తపరచి యికబో సుద్యోగిలయి వెనుదిరుగునరికి తమకెదురుగ రివాల్యరు చేశబూని మదన్ లాల్ వచ్చుచుండెను. కాలముమించెను. పాపము రమేశుడేమిచేయును. చేత నాయుధ సేమియులేదు. బెంటువుడ వగ్గ రివాల్యరుగలదుగాని అంగీయించుండెను. అప్పటి కప్పుడే మదన్ లాల్ దగ్గరకు సమీపించెను. సమయము మించినది.

‘ఒహో ! రమేశ్ బాబుగారా ! యిటనుండియే పోనుద్దేశించితిరో ! సీరసాయనిక శాస్త్రవేత్త యిప్పుడేమిచేయగలడు. ఒకపరి పట్టువడిన యీమదనుని చేతులనుండి తప్పించుకొనుట కష్టతరమని యెఱుగవు కాబోలు !

‘నీచుడా ! మిత్రద్రోహియై నన్ను కడునిడుములబెట్టిన నీపై పగసాధింపలేనా ! ఓపికవహింపుము. దేనికైన సమయము రానలగదా ?

‘ఏమిమాటలు మీరుతున్నవే ! మిత్రద్రోహి ! జాగ్రత్త. ఆధన మట నూచుము. లేనిచో నీప్రాణము లీక్షణముననే గొనుటకు చేత నాయుధముజూచితివా !’

రమేశుడది సమయము కాదని తలచి ‘ఇదిగోగై కొను’ మనుచు చేతనున్న ధనసంచి నటనూచుటయు మదనుడు దానినంచుకొన ప్రయ

త్తింపజోవుటయు అంత దనుక పొంచియన్న బెంటువుతో మదనునిచేతిపై తన రివాల్వరుతో కొట్ట నతని రివాల్వరుబోయి దూరమునబడెను. రమే శుడు వెంటనే దానిని జాగ్రతపరచెను. మదన్ లాల్ యికచేయునదేమి? ఒకక్షణములో యితకు పూర్వము రమేశునిస్థితి తానుపొందెను.

ఎటులయిన మా యోషాయను న వారలవట్లుపెట్ట ఆలోచించుచు వారలకు లొంగిపోయినవానివలె సటిపముదలిడెను. ఇంతలో బెంటివుడ్ మందు మత్తుబోయెనుకాబోలు యీగడవిడిసిని మదన్ లాల్ సేవకుడు చేతపిస్తలుతో వచ్చుచుండెను. వెంటనే బెంటివుడ్ రమేశుని మదన్ లాల్ ను జాగ్రతగజూచుచుండుమనిచెప్పి తాను సేవకు డికగదిప్రవేశింప బోవుచుండ తన రివాల్వరుకు పనిగల్పించెను. అంత సేవకునిచేతనున్న పిస్తలు దూరమునబడుటయేగాక చేయిగాయపడెను. సేవకుడు క్రింద బడిన పిస్తలుకై ప్రయత్నింపబోవ నొకసరి కాళ్ళపై గురిజూచిప్రేల్చు కదలలేక యటనే రోజుచు సేవకుడు పడెను. సత్వరమాతని బంధీకృతుని గావించెను. రమేశుడిటు దృష్టిసారించునంతలో యిదియె అదనని వెనుక నుండి మదన్ లాల్ పై బడెను. రమేశుడు తన మందబుద్ధి కెంతయు నొచ్చు కొనెను. ఇరువురకు బలమైన పోరాటమయ్యెను. రమేశు దనకు రివాల్వ రుపయోగించ నిష్ఠములేక పెనుగులాడుచుండెను. ఇంతలో తనచేతి రివాల్వరు మదనుని హస్తగతమయ్యెను. పోరాటమున యిరువురు గాయపడిరి. మరల పరిస్థితులుమారెను. కాని దై వముగలవగుదా ?

‘రమేశ్ ! ఇప్పుడేమయ్యెదవు. ఇనుగో యీక్షణముననే.....’ అనుచు నిర్దాక్షిణ్యమున రమేశునికాల్చబోవునంతలో ఎటనుండియో థాం అను శబ్దము వెనువెంటనే శిరమునుండి రుధిరముస్రవించ ‘అయ్యో!’ అనుచు మదన్ లాల్ క్రిందబడుటయు జరిగెను. రమేశునకు మతిలేదు. తనను రక్షించినవ్యక్తి ఎవరాయని నిశ్చేష్టుడై తిలకించుచుండెను. ఇంతలో హాలునుండి ఒకవ్యక్తి వచ్చుచుండెను. ఆతడెవరోయని పారకు లాతురత

జెండ క్కరలేదు. అప్పుడే తనపని ముగించుకొనివచ్చిన బెంటువుడ్ ఆల
సింఁగి ప్రమాదమని తమధనమునుదీసుకొని రమేశు బెంటువుడ్ లిరువురు
మఁ బాల్ కారుపై నెక్కి తమ గమ్యస్థానముజేరిరి.

నా ల్ల వ ప్ర క ర ణ ము.

—

ఆ లో చ న.

ఉదయము తొమ్మిదిగంటలయింది. పోలీసుతాణాయందు యినె
స్పెక్టరురాఘవన్ అజితబాబు హత్యావిషయమై దీర్ఘముగాఆలోచించు
చుండెను. అంతలో గోపీనాథ్ అటకరుడెంచెను. రాఘవన్ గోపీనాథ్ ను
గాంచుటతోడనే తలవంచుకొనెను. ఆతనికేమిసమాధానము జెప్పవల
యునో తెలియదు. అయినను తప్పనిసరిగలేచి వానినాహ్వానించి నొక
కర్చియందు గూర్చుండమనిజెప్పెను.

గోపీ—ఇనస్పెక్టరుగాయా ! హంతకునిఁగడలేమైన తెలిసినవా?
యని ప్రశ్నించెను.

రాఘ—ఎంతప్రయత్నించినను యింతవరకు సరియైన ఆచోకేతెలి
యలేదు. ఇదిజూడ కడుదుర్భేద్యముగనున్నదే ! విరోధులెవ్వరులేరు !
ఆత్మహత్యకాదు !

గోపీ—నేజెప్పినగుర్తులబట్టి శంకరులూను గుర్తింపనేలేదా ?

రాఘ—అతఁడు మారువేషమున సంచరించుచుండనేమో ?

గోపీ—అయివుండవచ్చును. ఆతడు కడుమాయావి.

రాఘ—ఎట్టినిగూఢహత్య ! హంతకుడు గొప్పచతురుడు. మేధా
విలయియుండవలెను,

గోపీ—మీరెటులయిన యీవిషయమును కడుశ్రద్ధవహించి పనిచేయవలయును.

రాఘ—తప్పక. వేరేచెప్పవలయునా ? పాపము మనోరమ ఎటు లున్నది.

గోపీ—విద్యావతి, జ్ఞానవంతురాలైనను తండ్రిమరణమున పూరక విలపించుచు అన్నపానీయముల ముట్టుటలేదు.

రాఘ—మీరామెవిషయమై జాగ్రతవహించుడు. యింతకు ముందే తెలిసినవార్తలబట్టి పార్కురోడ్డున వారలుండునటుల తెలిసినది. అంత ఆధారమైనవార్తకాదని నాతలంపు. నేనేన్వయముగ యీవిషయ మున ప్రయత్నించి ఆసీచునిపని పట్టించెద. మీరధైర్యపడకుడు. మనో రమను భద్రముగ జూడుడని చెప్పెను.

అప్పుడే గదియందలిగడియారము 11 గంటలుకొట్టెను. ఇక సాయంకాలము కలుసుకొనెదనని గోపీనాథ్ ను సాగనంపి తానిలుచేరెను.

రహస్యము బయటపడుట.

అప్పుడే హత్యజరిగి మానముదినములయింది. హత్యజరిగిన నాటనుండి శంకరలాల్ ఛద్దవేషమున తిరుగుచు రక్షకభటశాఖాధికారులకు చిక్కకుండెను. కుతంత్రుడు, దుర్వ్యసనానంతరము శంకరలాల్ ఎప్పుడు మనోరమను చేజిక్కించుకొందిమాయని సమయమునకై వేచి యుండెను.

మదన్ లాల్ ఆనాడటుల పరాభవముజెంది తన శత్రువుగు రమేశుడే స్వయముగవచ్చి తన్నట్లుగావించి తన కండ్లయెదుటనే ధన మంతయు పట్టుకొనిపోవుట తలచుకొని హతాశుడయ్యెను. యిక చేయున దేమున్నది. దేనికొరకై తాను మిత్రద్రోహము గావించెనో యట్టి ధనమంతయు నొకతృటిలో మాయమయ్యెను.

రమేశునిజాడ లరయ తన భృత్యుల పలువుర నలునై పులకు బుట్టించెను. అందరు విఫలరయి వచ్చిరి. సాయంత్ర మయిదుగంటలు దాటెను. కృష్ణ దేవుడేలనో రాలేదు. ఒకవేళ ఆతడింకను తన ప్రయత్నములు గావించుచుండెనో లేక వారలచే పట్టుబడి యిడుములగుండు చుండెనోయని మదన్ లాల్ ఆలోచించసాగెను. చీకటివడింది. రోడ్డు అచ్చటచ్చట నున్న విద్యుద్దీపములకాంతితప్ప వేరొండేమియులేదు. ఆలోచనాశ్రుడయి సలహానిచ్చుటకు రాఘవన్ అయిన రాలేదేయని నిస్పృహజెందెను. యిటుల సుమారు రెండుగంటలుదాటెను. గోడ నున్న గడియారము టంగుటంగుమని తొమ్మిదికొట్టెను. ఇంతలో కృష్ణ దేవుడాయాసమున నగర్చుచు వచ్చెను. ఆయాసమున ఆతనినోట మాట రాకుండెను. మదన్ లాల్ అతనిని కూర్చుండ నియమించి కొలది బ్రాందిని గ్లాసునందలి నీటితోకలిపి యిచ్చ కృష్ణదేవుడది నీవించి యాహ్లాదము తనవృత్తాంతము చెప్ప మొదలితెను.

‘అయ్యా! నేనటుల తమయొద్ద సెలవుగైకొని సగరమున నే నెరిగిన ప్రదేశములన్నె వెడకితిని. ఎందును రమేశునిజాడ గానరాలేదు. తిరిగియుండుటచే ఆకిలి దిహించుచున్నది. అప్పటికి సుమారు ఆరుగంటలయిది. అంత మన నిల్వనకేగిన కేగితిని. అందుప్రవేశించి ఒకసారి నలుదెసలచూచితిని. నొకమూలగ రమేశునివలెనున్న వ్యక్తి వేగొకనితో మాట్లాడుచు సలహారముల సేనించుచుండిరి. నానందేహము తీరుటకై నేనును వారల సహాయముననే కూర్చుండి ముఖలక్షణముల పరికింప మొదలిడితిని. మీరుచెప్పినట్లు రమేశునివలె నున్నవ్యక్తి ముఖమున గాయపుగుర్తు గలదు. అంతటితో అనుమానముతీరక వానిని వెంబడించి ఆతనినెలపు తలుసుకొనవలెనని నిశ్చయించితిని.

ఇంతలో ఆయాసమున గ్లాసుననుండి స్కాచ్చేయ మదన్ లాల్ మరల బ్రాందితో గ్లాసుననుండి యిచ్చెను. అవలీలగ కృష్ణదేవుడది ఖాళీ చేసి మరల నీటిని మొదలిడెను.

‘వారలసంభాషణవిని ప్రయత్నించినను చాలనెమ్మదిగ మాట్లాడుచుండుటచే స్పష్టముగా వినిబడలేదు. కాని మధ్యమధ్య మదన్‌లాల్— యీరోజుననే.....కర్తవ్యము.....అనుమాటలు వినిబడెను. దానిని బట్టి మనపై వారలేదియో కుట్రపన్నుచుండిరని భావించితిని. ఇంతలో వారిరువురు అటనుండి లేచి తమ బిల్లులనిచ్చి బయలుదేరిరి. రమేశుడు తనకారు లధిరోహింప సిద్ధముగనుండెను. నేనును త్వరితముగ బిల్లునిచ్చి యీవలకరుడెంచి జూడ పరిసరముల జనసమృద్ధిములేదు. ఇంజను స్టార్టు చేయబడినధ్యని అయింది. అంత ఆచకటియదను జేసుకొని కారు వెనక భాగమును ఆనటగాగొని కూర్చుంటిని. కారు కడువేగమున నగరవీధుల బడి పోవుచుండెను. ఆచకటియందు మెయిన్‌రోడ్డువీడి ప్రక్కవీధులు నందుగొంగు భాన్నితిరిగినో తుదకు నొయిటిముంగిట ఆగెను. కారు గృహప్రాంగణమున ఆగినశ్చ మనగా లోనుండి కవాటములు తెరువబడి నలువురు ధృఢకాయులువచ్చిరి. వారలకేదియో అర్థమైంది రమేశుడు లోనికికరిగెను. వెంటనే శకటమధిరోహించి యటకోబయిరి. అంతిదనుక ప్రహరీగోడ నీడనుదాగి పరిశీలింపమన్న నేను బయటికరుడెంచితిని. పరిసరమెంతయు నిశ్శబ్దము. అటయే వీధి చివరగృహము. లోపల కలుల ప్రవేశము గల్గెనాయని ప్రయత్నించితినీ కాని విఫలమనోరథుడ నయితిని. పైకి జూపరులకు గృహమంతయు సాక్షుడై థిలావ్ఫలో నున్నట్లు గాన్పించును. అంతి ముఖద్వారముజేరి నాచకటి యందా నెంబరు నోటు జేసితిని.

మరిలమరిల మదన్‌లాల్ సిండ్సునులందిచ్చుటయే తడవుగ కృష్ణదేవుడు త్వరితగతి వాళీచేయుచుండెను. మదన్‌లాల్‌నకు తన బృందములో నెవ్వరిని గొనిపెండు. మర్యాదగజూచి వారిల తగురీతి సంతోషపరుపుచుండును. అందున నారు తమయజమానియెడ భయ భక్తులతో మెలుగుచు లోతుగా నిమగ్నముగ నుండిరి.

అందరిలో కృష్ణదేవుడనిన మదన్‌లాల్‌న కారవస్రాణము. మరల కృష్ణదేవు తనకథ యిటులచెప్పెను.

‘నెంబరు నోటుజేసుకొని యీవల కరుదెంచి నచ్చుచుంటిని. అది 127 నెంబరు గృహము. కాని ఎచ్చటన్నదో అది ఏప్రదేశమో ఆ అంధకారమున తెలియలేదు. కొలదిదూర మేగుసరికి అప్పుడె సినిమా నుండి వచ్చెడి న్యక్తులలో నొకనిని యడుగ యది చొబజారని చెప్పాడు. అప్పటికి మనసు కుదుటబడినది. అందుండియే రమేశుడిటుల తన యిష్టమువచ్చినటుల ఆడుచుండెను. రేపు ఇనస్పెక్టరు రాఘవన్ సహాయమున ఆగృహము ముట్టడించిన ధనము రమేశుడేగాక ఆతని పరివారమంతయు పట్టువడును. ఈసంగతి తెలియసర్ప వచ్చినాడ’నిని కృష్ణదేవుడుసలుక ఆతని చాకచక్యమున కెంతయు సుతిసించి నిండుగ్లాసు అందిచ్చెను. మఱునాడు రాఘవన్ సహాయమున రమేశునిగృహము ముట్టడించి తన మనోరథము నెరవేర్చుకొనవచ్చునని తలంచి లోలోన సుతిసించుచు నిద్రాపరవశుడయ్యెను.

పా ప ఛ ల ము,

మఱునా డుదయముననే మదన్‌లాల్ యీసంగతి రాఘవన్ నకు దెలుపబోయెను. తొందరగ అప్పుడవచ్చెను. రాజాదుగదలి అప్పుడేవచ్చిన వాస్తవత్రిక జదువుచుండెను. మదన్‌లాల్ వచ్చుటతోడనే ‘ఏమి విశేషముల’ని ప్రశ్నించెను.

మ—ఇనస్పెక్టరుబాబూ ! నేనొక ముఖ్యవిషయము తెలుసుకొంటిని. రిహస్యముగా మార్గ్లాడవలయును.

అంత రాఘవన్ అటుండి తన ప్రయివేటురూమునకు దీసుకబోయి గూర్చుండజేసెను. మదన్‌లాల్‌గారూ ! ‘ఏమి రమేశుని గూర్చియూ ?’

మ—అవును ! రమేశుడుండుతావు తెలుసుకొంటిని.

—ఏమి ? రమేశుని నివాసమా ? ఎటుల ? ఎవరివలన !
అని అశ్చర్యమున నొక్కపరి ప్రశ్నలవర్షము గురిపించెను.

మ—అవును ! మన కృష్ణదేవుడు కనుగొని వచ్చినాడని జరిగిన
సంగత్యంతయు విశదపరచి ఆనాటిరాత్రియే ఆగృహము ముట్టడింప
వలెనని పట్టెను.

రాఘవన్ యీవార్తకెంతయు సంతసించెను. రమేశుడిక తనచే
పట్టుబడుటయేగాక భ్రష్టమున తన పేరు ప్రతిష్ఠలు మారుమ్రోగునని
లోలోని ఆనందపరనశుడయ్యెను. ఎప్పుడు రాత్రియగునా యని
తొందరపడ జొచ్చెను. పలువుర రక్షకభటుల సాయుధులై యుండవలసి
నదిగ ఉద్దేశించెను.

చీకటిపడింది. రాఘవన్ నకు తొందర ఎక్కువయ్యెను. అప్పటికి
సుమారు పదిగంటలవుతుంది. అంతలో మదన్ లాల్ చక్కటి యుడుపుల
ధరించి వీరునివలె వచ్చెను. ఆనానిముఖమున ఆనంద ముట్టపడుచుండెను.
అంత రాఘవన్, మదన్ లాల్, కృష్ణదేవులు పలువుర రక్షకభటులతో
కారుపై రమేశుని గృహమునైపు బయలుదేరిరి. ఒక అరగంటలో
రమేశునిగృహముజేరి కారు రోడ్డునకు ఒకప్రక్కగవవలి కాలినడకను
గృహప్రాంగణము జొచ్చిరి. గృహమంతయు చుట్టినచ్చిరి. లోనికి
ప్రవేశమునకు వీలులేదు. పరిసరమంతయు నిశ్శబ్దముగనుండెను.
సమయమునకై వేచియుండిరి. ఇంతలో ఎచ్చటనుండియో ద్వారము
తెరువబడినట్లుని యగుటయు వెను వెంటనే యిరువురవ్యక్తుల
సంభాషణ వినిపడెను. అందరు ఎవరితావులందు వా రుడిరి,

లోపలనుండి యిరువురు ధృఢకాయలీవల కరుడెంచిరి. మొదటివాని కేదియో రెండవవాడు రహస్యముగజెప్పి తాను మరల లోనికిబోయెను. ఈకాలములో మదన్లాల్ లోనప్రవేశించెను. ద్వారము ప్రక్కనే దాగి యున్న మదనుడు ఆ సూతనుడు లోనికిడుగిడుట తోడనే తన పిస్తలుతో శిరముపైకొట్టి నాడు 'ప్రమాద' మనుచు యటచి నేలకొరిగెను. యీతలో రాఘవన్ రక్షకభటులతో లోన ప్రవేశించి ఎవరి తావుల వారు రానున్న పంఘటన్న సందర్భముగనుండిరి. ఆ కేకవిని రమేశుని పరివారమంతయు ఆపదనాటిల్లెనని సాయుధులై వచ్చిరి.

క్రింది హాళంతయు అంధకార బంధురము. అంత నొకవ్యక్తి తన టార్చి నుపయోగించి కొటునందుగలప్రీతి వస్తువుపై ప్రసరింపజేసెను. ఆవెలుగున మదన్లాల్ ను కొంతమంది రక్షకభటుల గాంచెను. ఆతఁడేమిసాక్షి చేసెనో నొక్కమృడి రమేశుని పరివారమంతయు కలియబడిరి. ఆ చీకటియందు ఎవరెవరి పక్షమువారో తెలియకుండ ఘోరముగ పోరాటము జరుగుచుండెను. మదన్లాల్ తప్పించుకొని రమేశుని ధనము నక్తై వెనుక హాలునుండి మీదపైభాగము చేరుచుండెను. ఎటునుండియో రివాల్యరు ప్రేల్చబడెను. సాపము ! మదన్లాల్ కది భుజములపై తగిలెను. మదన్లాల్ దానికి సత్రిగ ప్రొప్పుటయు ఎవరో 'అయ్యో!' అని మూలుగుచు మెట్లనుండి క్రిందబడుటయు జరిగెను. మరల మదన్లాల్ తనప్రయత్నము కొనసాగింప మెట్లనెక్కిెను. ఇంతలో మరియొక సారి గుండుప్రేలెను. అన్నిదాదమునుబట్టి మదన్లాల్ అది రాఘవన్ గా గ్రహించి వెంటనే క్రిందికి పచ్చెను. అటుల ఆ గృహమంతయు కేకలతోను, రివాల్యర్లు ప్రేలేడి ధ్వనులతోను నిండి అప్పటి ఆదృశ్యము కడు భీకరముగ నుండెను. ఇంతలో హాళంతయు కాంతివంతము చేయబడెను. మదన్లాల్ రాఘవన్ లిరువురు రమేశుని పరివారముచే చుట్టు ముట్టబడిరి. మదన్లాల్ అది గాంచి నిశ్చేష్టుడయ్యెను.

ఆ సంకుల సమరమున చాలవరకు మదన్‌లాల్ పరివారము, రక్షకభటులు గతించిరి. మిగిలినవారు రమేశుని వశమైరి. ఆ వెలుంగున వశమైన మదనుని పరివారమేగాక, రక్షకభటులుగూడ తలలువాల్చిరి. అవమాన అపజయము లొకపరిహృదయము దహించుచుండ మదన్‌లాల్ మిత్రుని రమేశుని ముఖము జూచి కాలక తన రివాల్వర్‌వైతెను. రమేశుని జుపుటయే ఆతని యుద్దేశము. రమేశుడది గ్రహించి తన రివాల్వరు గురిజూచెను. కాని మదనుని ఆయుధమా సంఘటించు ఖాళీయయ్యెను. ప్రయత్నము వమ్మయ్యెను. రాఘవన్, మదన్‌లాల్ లిరువురు బంధీకృతులయిరి. అంత రమేశుడు మదన్‌లాల్ నుద్దేశించి యిట్లు పల్కెను. 'మదన్‌లాల్ ! నీచుడ్డచై నన్నెటులయిన అంత మొందింప పలువిధముల ప్రయత్నించితిని. నాధనముతో కులుక తల చితిని. మిత్రద్రోహి ! నీ విట్టి తంత్రుడవు, ఆశాపిశాచమని యెఱింగిన లండనునందే మట్టుపెట్టి యుందును. ఎన్నటికైన నన్యాయాన్యాయముల పరీక్షింప భగవంతుడు లేడా ! అన్యాయము జయమొందునా ? న్యాయము జయమొందునా ? ఇప్పటికైన గుఱించితివా ?' రాఘవన్ ! యీతని పల్కులు నిజానిజములు తెలుసుకొనక, మనిషి తత్వమునైన యెఱుంగ యీదుర్మార్గునకు సహాయపడుదునని చెప్పిండులని, కష్టపడి పనిచేసినందులకును బుద్ధికుశలతకు, వివేచనశ్శక్తియును మెచ్చి ఆ ప్రభుత్వము నిన్నీ అధికారమున నుంచినందులకెంతయు సంతసమగుచున్నది. వట్టి పందవయి నీవేమి డిటెన్ ట్ వ్ యింపస్పర్తిరు పదవేమి ! ఇకనైన మెలకునతో ప్రవర్తింపుము. లేనిచో ఎరుగుదువా రమేశుని. 'మదన్‌లాల్ ! నీచేసిన దుష్కృత్యములకు ఫలితమిదిగో యని చేతనున్న రివాల్వరుపయోగించుటయు మదన్‌లాల్ 'అబ్బా' అనుచు మొదలు సరికినవృక్షమువలె నేలగూలుటయు ఒక్కత్పటిలో జరిగెను.

అయిదవ ప్రకరణము.

నూతన సమావేశము.

మదన్ లాల్ మృతితో రమేశుని కార్యము ముగిసెను. సహజముగ పరోపకారపరుఁడు, దయార్థహృదయుఁడగు రమేశుఁడు అజితబాబు హత్యవిషయ మెఱుఁగుచు. కాని స్వకార్యము ముగియనందున తదుపరి ఆలోచింతమని ఊహించెను. ఇప్పుడు దానికితోడు అపరాధ పరిశోధనావృత్తియందు అనభవము సంపాదించవలెననెడి కోరిక తొందరజేయుచుండెను. ఎట్టకేలకు దృఢనిశ్చయముడై అజితబాబు హత్యానేషణమునకై బయలువెడలెను. రమేశు డటుల ఆలోచనాపరుడై పార్కు స్క్వేర్ జేరి సమీపముననున్న “గ్రాండ్ రెస్ట్రెంటు హోలలున కేగెను. కొలదిగ కాఫీ నేవించి అజితబాబు గృహమువైపు బయలుదేరెను. మార్గమున నొకరిద్దా యెక్కెను. రిక్తామనిషి త్వరితగతి అజితబాబు గృహము “వసంతకుటీరము” వద్ద దింప రమేశుడు వాని బాడుగయిచ్చి తాను సాధము సమీపించెను. సేవకునకు తన నామధేయముగల విజిటింగుకార్డు యిచ్చి పంపెను. పైభాగమున గోపీనాథ్ మనోరమలు ఏదియో ముచ్చటించుచుండిరి. అంత నాసేవకుడు చేతనున్న కార్డు గోపీనాథ్ న కిచ్చి లింగిల్లుండెను.

“రమేశబాబు

పక్షేదారు

కలకత్తా.”

వెంటనే మనోరమకన్య ఆమెపైకి ప్రవేశపెట్టమనెను. కొలది సేఁజటిలో రమేశబాబు అక్కడకు దీసుకరాబడెను. గోపీనాథ్, మనోరమలగాంచి సమస్కరించెను. వారును మరల సమస్కరించి లేచి ఉచి

తాననున కూర్చుండ నియమించిరి. అంత వారల కీవిధముగ సంభాషణ జరిగెను.

గో—అయ్యా ! తమదీయూరేనా ? తమ రెంతకాలమునుండి యీవృత్తియందుండిరి.

ర—అయ్యా ! నాది కలకత్తాయే ! నన్ను రమేశబాబుఅందురు. చాలకాలమునుండి నీమయందుండి నేర్చుకొంటిని. అజితబాబుగారు తమ కేమగుదురు.

మనో—రమేశబాబుగారు మాతండ్రి విషయమున మీరు శ్రద్ధగ వ్యవహరింతురా ?

గో—రమేశబాబూ ! నన్ను గోపీనాథ్ అందురు. నేను చిర కాలమునుండి అజితబాబుగారి ఎస్టేటుకార్యములు జూచుచుంటిని. ఈమె ఆయన కుమారి మనోరమ.

ర—అబ్బలనా ? గోపీనాథ్ మనోరమగారు మీరేనా ? హత్యా విషయమున ఎవరినైన నియమించితిరా ?

గో—ఆ ! ఇనస్పెక్టరు రాఘవన్ గారు చాలశ్రమపడుచున్నారు కాని యింతవరకు మాత్రమే ఆ దోష తెలియలేదు.

మ—రమేశ ! మీరు తప్పక యీకార్యమున కృతకృత్యులగుమరని నాకేటికో మిమ్ములనాడ నమ్మకము గల్గుచున్నది. దయ యుంచి ఈదీసురాలి విన్నపము త్రోసిపుచ్చిరని నమ్ముచును. ఎంత ధనము వలయునో కోరుడు.

ర—ధనముతో పనియేమి ? నేనటుల ధనమున కాశించెడి వాడనుగాను. మీమంటివారిలకు సహాయపడుటయే నావాంఛితము.

గో—బాబూ ! మాచిన్ని యజమానురాలు చెప్పినటుల తమరు గూడ యిందున పనిచేయవలయును.

ర—తప్పక చేయుదును. అయిన అజితబాబుగారి కెవరయిన విరోధులు గలరా ? మీ కెవ్వరిపైనయినను ననుమానము గలదా ?

గో—లేరు. ఆయన ఓందరు మిత్రులే ! కాని శంకరలాల్ అను యువకు డీపని గావించియుండునని తలంచెద అని ఆనాడు అజితబాబు శంకరలాల్‌లకు జరిగిన వివాద మెల్ల విశదపరచెను.

ర—ఇదియూ కారణము. యింక కానలసిన దేమున్నది. తప్పక అతని పనియే. నే నిక సెలవుదీసుకొనెదను. మరి రెండుదినములలో కన బడుచునని అటునుండి వెడలిపోయెను.

ని ర్మ ం ధ న

ఇనస్పెక్టరు రాఘవన్ ఎన్ని ప్రయత్నముల హంతకుని కను గొందమన్నను ఫలితము గానరాకుండెను. హత్యానంతరము శంకరలాల్ ఛద్మవేషధారియై తిరుగుచు స్రభుత్వమునకు లొంగకుండెను. శంకరలాల్ అట్టి స్వల్పవివాదమునకు అజితబాబును హత్యగావించునా యనియు, మరొకసారి ఎందులకు గావింపగూడదను తలంపుతో స్థిరత్వమునకు రాలేకుండెను. ఎటులయిన తన మార్గమున కడ్డురాకుండ శంకరలాల్ ను తప్పింప ప్రయత్నించుచుండెను.

చీకటలు నల్లడల వ్యాపించెను. ఆకాశమున మినుకుమినుకు మనుచు తారలు తమ గ్రుడ్డినెలుగు నిచ్చుచుండెను. అట్టితఱి భాలీ గంజి మార్గమున ఒకవ్యక్తి వేగగమనమున బోవుచుండెను. కొలదిసే పటుల నడచి తటాలున ఆగెను. ఎదుటనుండి వచ్చెడి రక్షకభటుని గాంచి కాబోలు ప్రక్కనున్న సందునబడి పో మొదలిడెను. అబ్బా ! అతని నేత్రము లెంతటి తీక్షణములు. అటుల యాపదపాలుబడకుండ తప్పించుకొని కొంతపడికి తన గమ్యస్థానము జేరబోవుచుండెగాబోలు నడక గమనము తగ్గించెను. అప్పుడే పోలీసురాజానుండి టంగుటంగుముని

పహరాజవాను పండ్లెండుగంటలు కొట్టెను. నగరమంతయు మాటు
 మూగెను. ఆ వ్యక్తి ఎవరని పారకుల మానసములు తొందరపడవచ్చు.
 ఆతడెవరు? శంకరలాల్ ! ఎటులయిన మనోరమను ఆటనుండి గొం
 పోవు తలంపుతో ఆ నిశీధమున బయలుదేరెను. సౌధపు టుత్తరభాగ
 మండున్న పూపందిరినుండి మేడపై భాగముజేరి అందలి గదులనన్నిటిని
 పరీక్షించుచుండెను. నాలుగైదు గదుల వెదకెను గాని మనోరమ
 గాన్పించలేదు. ఎట్టకేలకు ద్వారముచెంత స్తంభముగ మొలను ఖడ్గము
 ధరించి నిదురించెడి పహరాజవానుగల గది జేరెను. వెలుల ద్వారము
 బంధింపబడెను. దారి కడ్డముగ సేవకు పరుండెను. అంత శంకరలాల్
 జేబునుండి యుకసీసా సేవకునకి వాససూస వాడు తెలివిహీనుడై
 గాఢనిద్రజెందెను. మెల్లల వాని మొల తాళపుగుత్తెనుదీసి ద్వారము
 తెరచి గది ప్రవేశించెను. హాయి నిరుంచుచున్న మనోరమానుందర
 వదన మావిద్యుద్దీప్తకాంతియందు గాంచి ఘటకతిశోభింపడయ్యెను. ఇపు
 డిది తన్నట్లువారెవ్వరని తలంచెను. ఎంతసేపు సూచించు లినినిదీరకున్న
 ఆమెను ప్రేమార హింసింపకొన తలంచెను గాని అట్లు పనివలన ప్రమాద
 మని తొందరజెందు తన మానసము మారటపరచి ఆమెనుగూడ సచే
 తను జేయ నొక్క దీనమగు మూలముగా కొలదిసేపటిలో స్మృతి
 తప్పెను. ప్రక్కగదియందే పరుండి గోపినాథ్ చేతి పిస్టలుగొని పరు
 విడివచ్చెను. ఎదురుగ దృఢకాయుడు, కోపాదుతినేత్రుడగు శంకర
 లాల్ నుగాంచి వెంటనే పిస్టలు నుపయోగించ నది శంకరలాల్ చేయి
 గాయపరచెను. చేతనున్న సీసా క్రందపడి పగిలెను. సాపము ! రిం
 ల్వరు అవసరములేదని శంకరలాల్ తేమరచెను. లొంగినవానివలె నటించు
 చుచు సమయమునకై వేచియుండెను. తను ఆశునతతో గోపినాథ్
 శంకరలాల్ మాట మరచి మనోరమనైపు తన దృష్కులబరప శంకర
 లాల్ పరిణాముపై లంఘించు కేసరివలె గోపినాథ్ పై బడి సతనిచేత

పిట్టలుపై కొట్టిన నది దూరమున బడెను. గోపీనాథ్ దాన్నికై ప్రయత్నించెను కాని సమయముమీరెను. శంకరలాల్ నిర్దయుడై గోపీనాథ్ పై ప్రేల్చిన పాప మతని నుడుట తగిలిన గుండవెబ్బకు రుధిరం గార నేలకొరిగెను. శంకరలాల్ తన గాయముల లెక్కనేయక రుధిర మటుల గారుచున్నను నిక ఆలసించిన ఆశాభంగమగునని మనోరమచు తన భుజముపై నిడికొనివచ్చిన మార్గము ననుసరించి శ్యామబజారు నందలి తన తావు జేరెను.

శంకరలాల్ అటుల తన గృహముజేరి మనోరమ నొక మెత్తని పాన్సుపై పరుండజేసి వేరొక మందు నామె నాసికారంధ్రములకడ నిడకొలదిసేపటిలో కండ్లువిప్పి జూచెను. ఎరుట తలవని తలంపుగ శంకరలాల్ నుగాంచి భయవిహ్వలయై నొక పెద్దకేకనైచి మూర్ఛజండెను. అంత శంకరలాల్ ఆమెచెంతజేరి చుట్టినీటిచే ఆమె ముఖముపై కొలదిగ పోయెను నేడదీర్చుచుండ కొలదిసేపటికి మనోరమ తెలివినొందెను. పూర్వము తాను నిదురించిన గదిగాదే? తన పరిసరమంతయు మారి నట్లు గాంచెను. ఇంతలో శంకరలాల్ అటజేర పాన్సునుండి లేచి దూరమున బోయెను. ఇదియంతయు నీచుడగు శంకరలాల్ కార్యమని తలచి ఆతని సుద్దేశించి యిటుల పల్కెను.

“మూర్ఖుడా ! నన్నిట్లు బలాత్కారమున గొనివచ్చుటలో నీయద్దేశ్యమేమి ?

‘నాయుద్దేశ్యమా ! నీవెఱుంగనిదేమున్నది.’

‘పాపి ! యింకను నీవెఱిఁగఁగలవనితోనే యుంటివా ! అటులెన్నటికి జరుగదు. ఒంటరిగ నబలచేసి యిటగొనివచ్చి నిర్బంధమున నీయిచ్చ తీర్చుకొననెంచితివా ?’

‘ధర్మమో ! అధర్మమో ! నాకవియన్నియు తెలియదు. తుది సారిగ వేడుచుంటిని ! నాకోరిక నెరవేర్చును’.

‘తొలుతనే జెప్పితిగదా ! నామేనప్రాణము లుండునంతదనుక నీకు నే వశమగుట లభించదు.’

‘ఏమి ! నీపోగరు. బ్రతిమాలుకొలది మితిమీరుచున్నావే ? నీవా వశమవనిది. ఏది యిప్పు డెవ రడ్డువచ్చెదరో జూచెదగాక !’ యని పై బడ నుంకించునంతలో మనోరమ నొక్కపెట్టున లెంపపైకొట్ట శంకర లాల్ తూలుచు దూరమునపడెను. అబలయగు స్త్రీ తన్నిట్లు అవమానించుటచే శంకరలాల్ నకు ణోపమధికమయ్యెను. అంత రోహవేశమున ఉగ్రిడై చేత నొక కొరడాగొని తన యిచ్చవచ్చినటుల మనోరమను అతినిర్దయుడై గొట్టి నొకగదియందు బంధించెను.

‘ఇక మూడుదినములు గడువొసంగుచున్నాను. ఈలోపల నీఅంగీకారము తెలుపనేని నీకు శరణ్య మీరివాల్వరే ! ఎఱుంగుదువా ?’ యని కావలివానితో ఆమెకు త్రాగుటకు కొలదిగ నీరు తప్ప యితర మేమియు యివ్వవలదని ఆహ్వానించి వెడలిపోయెను.

— — —

ఆ అ వ ప్ర క ర ణ ము.

ని జ స ం గ తి.

గోపీనాథుడుటల శంకరలాల్ చే గాయపడి శరీరమునుండి రుధిరమున్రవించి బాధచేమూల్గుచు డెచు. అంత బయట నిద్రాపరవశుడైన సేవకుడు శంకరలాల్ ముక్తుమందు మైకముతప్పెగాబోలు లోనగడి విన బడు దీనమగుమూల్గువిని ఆతురతతో అరుడెంచ రక్తమునబడి పొన్నాడు గోపీనాథునిగని రోజుచు మిగిలినవారిసందరలేపి త్వరితముగ నాతనిగాయ

ములకడిగి కట్టుకటి నొకపాన్పుపై పరుండజేసిరి. అంత మనోరమ పాన్పును శుభ్రపరుచుచుండ ఏదియోచీటి క్రిందబడ నేవడదీసి గోపీ నాధునకిచ్చెను. అంతలో శేరుకొనిన గోపీనాధు డదితీసి చదువ సం ద్వింజెను.

గోపీనాథ్ !

ఏమి నీతెలివితేటలు, నన్నువట్టుకొన యినస్పెక్టరురాఘవన్ ను నియమించితివి. అలాడేగాక మరల రమేశుడను నూతనవ్యక్తినిగూడ నియ మించితివి. మీరు నిమగ్నమగుదుమందు సహాయించితివి. ఇవియన్ని యు ఏమైనదో నీకిచ్చాగించితివిగా ? మనోరమగతి ఏమయినదో తెలి సుకొంటివిగా ? సన్న బాధించుటయన అంతసులభమని తలచితివి కాబోలు. నాచనినెర వేరినది. ఇక నీసప్తేంద్రులు తొడరువచ్చినను చేసిన దేమి ? నీజీవితమున ఆశగలదేని యీశ్వరములములనుండి విరమించు కొనుము. లేనియెడల అంతబాబుగతియేనీకును స్పృశు.

ఇట్లు,

నీహిందోభిలాషి,

శంకరలాల్.

గోపీనాథు డీతేభుచదువుటతోడనే శంకరలాల్ చే మనోరమ ప్రితి బాధలకు గురియగుచున్నదోయని విచారపడజొచ్చెను. దుర్మార్గుడగు యీతనిచర్యలు తలచినకొలది కోపమధికమవజొచ్చెను. ఇంతలో రాఘ వన్ అటకరునెంచెను. ఏమిసంభవించెనోయని గోపీనాథునిజూచుట తోడనే నోటమాటరాక ఆయాసమున “గోపీనాథ్ గారూ ! ఈగాయము లేమని” ప్రశ్నించెను. అంత చేతనున్నతేభ గాఘవనకివ్వ ఆతడదిచదివి చకితుడయ్యెను.

ప లా య న ము.

రమేశబాబు యెన్నివిధముల ప్రయత్నించినను శంకరలాల్ జూడ తెలియకపోవుటచే నతడా దోళితచిత్తుడై యుండెను. రానురాను తుచ్చుడగు శంకరలాల్ పై ఆగ్రహమెక్కువయ్యెను. ఎటులయిన వానిని తుద ముట్టింప కలకత్తానగరమందెల్లడల వెదకుచుండెను. ఎట్టకేలకు తన అంత రంగిక భృత్యుడు, మిత్రుడగు దీప్తిచంద్ వలన శంకరలాల్ శ్యామబజారున నెం 59 వ గృహమునందు నివసించుచున్నటుల తెలుసుకొనెను. మనోరమకూడ యందే నిర్బంధితయై యుండునని తలచెను. ఎప్పుడు మనోరమను వానిబాటనుండి విముక్తనుచేతునాయని వేగిరపడజొచ్చెను.

రాత్రి పదిన్నరగంటలయింది. రమేశుడొకపిస్తలు తనయంగీ యందు గుప్తపరచి బయలుదేరెను. ఒకగంటలో త్వరితగతి శంకరలాల్ గృహముజేరెను. పైకెనూడ అగిపాడువడినగృహమునలెనుండెను. గృహమునందెక్కడ లలికిడిలేదు. ఆవీధియంతటికి చివురగ యీగృహమున్నది. సమీపమందలి వృక్షసముదాయములూ నిశీధమున వికృతరూపములు దాల్చి భీతిగొల్పుచుండెను. మధ్యమధ్య చెట్లపై పక్షిపిల్లల 'చుచుమను ధ్వనితప్ప వేరొండేమియు విననగుటలేదు.

తనచుట్టుప్రక్కల నెవ్వరులేకుండజూచి రమేశుడు మెల్లగ చేత నున్నత్రాటిని పైకెగరవేయ నది యిరుపకట్టడమునకు తగులుకొనెను. అంత ఆత్రాటిని నిచ్చెనసహాయమున రమేశుడు పైభాగముజేరెను. ఒకపరి తనపరిసరమింతకు ఆచీకటిలో తనకన్నులనూడ నలవరచుకొని గృహమంతయు వెదకెను. ఎచ్చటమనోరమ బంధింపబడినతావు గాన రాలేదు. నిరుత్సాహమున యోచించుచుండి యెటుండియో ఎవరో మూల్గుచున్నటుల విననయ్యెను. మరల నేడైన ధ్వనివిననగునేమోయని నేచియుండెను, కొంతసేపటికదేవిధముగ బాధకరమగుమూలుగు ఆక్రింద

ధ్వని నివచ్చెను. రమేశునిమేను కంపించినది. కాద్రపూరితుడయ్యెను. కాని వెంటనే కోపముగడిది సమయముగాదనితలచి అలసించినలాభము లేదని తన ఆయుధము సరిజేసుకొని ధ్వనివచ్చిననైపు నడచెను. అటుల కొన్నిగమలదాటిబోవ బయటబంధింపబడి సేవకునిచే పహారానివ్వబడు చుండుగనిగాంచెను. భటునిచేత తిరగితమెరయు ఆయుధముండెను. అందే మనోగమ బంధింపబడియుండుననితలచి రమేశుడు సమయమునకై వేచి యుండెను. ఇంతలో క్రిందనున్న గడియూగము రెండుగంటలుకొట్టెను. తన యజమాని యీరాత్రికి రావలయునని తనకిక నిదురవచ్చుచుండుటచే బంధింపబడిన మనోగమ పోజులదనితలచి అటనే నిద్రాంరవశుడయ్యెను.

భటుడు పరుండుట గాంచి రమేశుడికి తనపనికి గడంగెను. గుమ్మమునకు అడ్డుముగ పరుండెను. రమేశుడంత నొకపరి గదియంతయు పరీక్షించి ఎటుగారిలేచుచునీ కిటి యడ్డమును తన జేబునందలి పనిముట్ల సహాయమునకోయుచుండెను. పాములు కోయుటలో రమేశుని దురదృష్టమున నందలి కొంతముక్క చితికి క్రిందబడి ఒడ్డలయి నొకవిధముగా ధ్వనియయ్యెను. అధ్వనికి సేవకాడదరిపడిలేచి జూడ రమేశబాబుని గాంచెను. సేవకుడు చేతనున్న బాకును రమేశునిపై ప్రయోగింప నుంకించునంతలో ఛా ! ముని శ్లేష్మము వెలువడెను. వెనువెంటనే సేవకుడు విలవిల తన్నుకొనుచు నేలకొరిగెను. అట్లుపై తానుగావించిన మార్గము గుంకి రమేశుడాగది ప్రవేశించి, యందు పొరలుచు, శల్యమైయున్న మనోగమను గాంచుటతోడనే రమేశబాబు కన్నులునుండి రెండు నీటి చుక్కలు క్రిందబడెను. ద్వారము తెరువ సేవకునివద్ద చెవిలేదు. అంతకు పూర్వమానుండి ఆహార లేమిచే మనోగమకు శరీరమంతయు కృశించెను. ఇంతలో ఏమిత్తట్టెనో త్వరగక్రిందిభాగమున తానంతకు పూర్వము జూచిన శంకరలాల్ గదిచేరెను. అందలి శంకరలాల్ రాత్రి వచ్చునేమో

యని సిద్ధముగ నుంచబడిన ఆహారపదార్థములు, మంచినీటిని తెచ్చి మనోరమకిచ్చెను. కొలదిసేపటికి మనోరమ నేదదేరెను. ఇక నట జాగుచేసిన ప్రమాదమని మనోరమ చేయిగొని మెల్లన మేడదిగుచుండెను. సోపాన పంక్తిపూరియయి హలునందు కాలిడెనోలేదో వేధిద్దారిము పెద్ద ధ్వజ్జో తేరువబడెను. అంత నొకవ్యక్తి లోనికివచ్చుటయు జరిగెను. ఆవ్యక్తి ఎవరోగాదు శంకరలాల్ యే !

శంకరలాల్ మనోరమా రమేశుల నిరువుర గాంచుటతోడనే అంగీయందలి రివాల్వరు వెలుపలికిగీసి పైకెత్తెను. ఉగ్రుడై రివాల్వరు వయోగించునంతలో రమేశుడతనిని నిరాయుధునిజేసెను. కోసమధికమవ శంకరలాల్ రమేశునిపై గలియబడెను. పోరాటమున శంకరలాల్ మిగుల గాయపడెను. గాయములనుండి రక్తముగాగా బాధ అధికమయ్యెను. అయినను మొండియగు శంకరలాల్ వాటిని లెక్కగొనక తననక్కజిస్తుల నెల్ల సుసయోగించుచు పోరాటము నల్పుచుండెను. రమేశుని రివాల్వరు లెటులో నాపోరున క్రిందబడిగొట్టి బీత్తిటిలో నేర్చుకదాని నెట్టెను. మామోసాయముల నెరుగని రమేశుడు ప్లేర్యమున పోరాడుచుండినను నుదుటిపై తిగిలిన గాయమునుండి రక్తము ప్రవహించి నీరసమయ్యెను. అంత సమయమునూచి సమడు శంకరలాల్ రమేశుని రివాల్వరుచే శిరమున్నొట్టి చాచుచుదినుకే వీగిపోవుచున్నానన్న ఆతడు స్మృతి విహీనుడై క్రిందపడెను. రమేశుడటుల పడుటగాంచి మనోరమ భయ భ్రాంతయై కెప్పున నొక కేకనెచి మూర్ఛపడెను. శంకరలాల్ రమేశు నటవదలి మనోరమను తన భిజమును నిడుకొని వెలుపలనున్న తన కారుపై సధిరోహించి అవోట్టనుండి వెళితెను.

పై దీ.

రమేశు శిరముపై చాలబలమగుగాయము తగిలెను. ఉదయ మగుచున్నపుడు ఆతని చైతన్యము కలుగలేదు. ఏడుగంటలయింది.

శరీరమంతయు నొప్పికల్గించుచుండ ఎటులోలేచి జూచునరికి వస్త్రము లన్నియు రక్తిమయము. రమేశునకంత రాత్రి జరిగిన సంఘర్షణ జ్ఞప్తికి వచ్చెను. గాయములనుండి రక్తము కారుచుండుటగాంచి తన వస్త్రము నందలి కొంతభాగముచించి గాయమునకుకట్టుగట్టి తలుపుతెరువబోవ వెలుపల బాధింపబడియుండెను. అంత గవాక్షపు యద్దములు సగులగొట్టి యీవలకరుదెంచెను. రమేశుడు మెల్లగవీధిజేరి నొక రిక్తాపై తనలో తాను జరిగిన సంగతులకు చింతించుచు చేజిక్కిన మనోరమ తప్పిపోయె నని విచారపడతొచ్చెను.

రమేశుడు తన నివాసము జేరునరికి అటనెవ్వరులేరు. రఘుదేవుని వలన అందరు రమేశుని వెమకబోయిరని చెప్పెను. రమేశుడు తనగాయ ములకు వలయుమందువేసి కొంతవడి విశ్రాంతిగైకొనెను. అంతలోశంకర లాల్ ను వెబడించిన దీప్తిచంద్ నచ్చెను. దీప్తిచంద్ వలన శంకరలాల్ భవానీపురముచేరెనని తెలుసుకొనెను. రమేశుడు దీప్తిచంద్ చెప్పినసంగతి నిజమగుననియెంచి సంస్కృతహృదయు బయలుదేరెను. గతిరేయి యంతయు కడునిడుమలకుబోయి అలసటజెంది యుండుటచే నీరసముగ నుండెను. అయిననునమయముమించిన మనోరమదక్కుట దుర్లభమని తలచెను. వెంటనే గోపీనాథునకు యీ వార్తయెల్ల తెలియపరచెను. గోపీనాథుడు రమేశబాబు పడుచున్న శ్రమకు ఆశ్చర్యపడెను. రాఘవన్ కంటె కడు పీఠావి, ప్రహ్వవంతుడని గ్రహించెను. ఎటులయిన సరియని బయలుదేర సంసిద్ధుడయ్యెను.

భవానీపురము జేరునరికి పదకొండు గంటలయ్యెను. వెంట గోపీనాథుడు, సార్జెంటు బ్రౌన్లొ ఇనస్పెక్టి రంగనాథం కొంతమంది రక్షక భటవర్గమంతి కూడనచ్చిరి. దీప్తిచంద్ భవానీపురమందలి శంకరలాల్ సాధముచెంతకు తీసుకబోయెను. గేటుద్వారిముకడ పహరానిచ్చెడు భటులిరువురు మాత్ర ముండిరి. అంతరమేశబాబు వర్గమంతయు కాలినడ

కను మెల్లగ గృహము నమీపించిరి. మెల్లగ నారలచేరి రమేశబాబు 'శంకరలాల్ గారున్నారా?' యని ప్రశ్నింప ఎవరాయని వారు రమేశు నివైపు దిరుగ నంతలో యిరుప్రక్కల పొంచియున్న రక్షణభటులు వారల కాలుసేతులు బంధించి నోటమాటగాకుండ జేసిరి. దీప్తిచంద్ చూసిన గుడ్డదావముగుఱా అందరులోనొకరిని, క్రిందిభాగములయు నిశ్చయముగనిండెను. పైయిది హాస్యప్రసంగములతోకూడిన సుభాషణ వినివచ్చెను. రమేశుడు హాలులందు నివతెచ్చియు కనెనెనో నిచూచి శంకరలాల్ నాహ్వనింప పైభాగము జేరిబోయెన. ఇంతలో నొడమెల్లమై పదధ్వనిలు నిలుయ్యెను. శంకరలాల్ పరివారపర్యంత వచ్చుచుండెను. సాచము రాబోవు యిది దెలుపునీయిన గాల్ లగూడు పడునని పముగనుండు క్రిందికిది నాతోకనే చూల యిది నాలిరు ప్రెతెడ ధ్వనులతో ప్రతిధ్వనించుచువలియు గురు పురారగు కుంభికాక మున ఘోరమగునంపుటని బరిగెను. యిది హాళి కారములతో నుండెను. ఒక్కత్రోకిలో హాలులయు శంకరలాల్ నువీ చుబయె. శంకరలాల్ రక్షణభటువర్గముచే నామరదు ముగ్ధముగగిడియుచుబుగూడెను. పోరాటమున రంగినాథ్ ప్రేమాదులు బుర్రముగొని వదిలి గోపిచంద్రునకు చిన్న దెబ్బతిగలెను. పోరాటమున శంకరలాల్ ప్రెల్పు గుండు రమేశు భుజముపై నని సేతి ప్రతిగలరక్తము ప్రసరించిపోయెను. అయినను రమేశు డని లెక్కనేయక ధర్మముతో బోయెను. పోరాటము మూర్ఖులొడిచి మనోరమను గడిచి డియాలల పదెచ్చి నపదేయెను. అదియ నమయు మని శంకరలాల్ మొలుచున్ని బానియ రివలనునిచ్చి న సేతుబోవుదునక గోపిచంద్రుడదిగొని చినిచ్చియుతో నదిని సేతు యునున సెను. గోపినాథ్ కొట్టినదెబ్బ కాళ్ళనులగుల శంకరలాల్ నేనుచుచునుచు పరిష్కరియ్యెను. అటుపై శంకరలాల్ పొంది మిగిలించుచుదరులు బిగ్గెత్తుకై పోలీసు తాణాకు గొప్పోదడిరి. ఇంతలో డార్లరు నోనాలుక స్పృరు రంగినాథ్ సాష్టాంగ నామల గాయములు శిక్షించి వెళ్ళిపోయెను.

మఱునాడు మధ్యాహ్నము 11 గంటలయ్యెను. కలకత్తాపైగోర్టు జనసమూహముచే క్రిక్కిరిసియుండెను. దారుణహంతకుడు చోరుడు నగు శంకరలాల్ న జూడ లొదరునరుడెంచిరి. తుదకు శంకరలాల్ న్యాయ మూర్తిచే దోషియని నిశ్చయింపబడెను. అబితబాబుహత్య, మనోరమా అపహరణముక్రిందను సతనికి ఉరిశిక్షయు, ఆతని అనుచరులకు ఒక్కొక్కనికి రెండేండ్లు కఠినకారాగారవాసశిక్షయు విధింపబడెను.

వచ్చేదారు రమేశబాబు ప్రభుత్వముచే గౌరవింపబడి రెండువేల రూప్యములు, సువర్ణసాత్రయు ఒహమతిపొందెను.

గోసేనాథ్ మనోరమలిరువురు రమేశబాబు తమకోసమిచ్చిన సహాయమును వేనోళ్ళబాగాడిరి.

ఏం త న ప్ర వ రి లు ము.

ప రి చ య ము,

శంకరలాల్ శిక్షాసంకల్పము రమేశబాబు గోసేనాథ్ మనోరమల వద్ద సెలవుగై కొని చాలదినములగుటచే తనస్వగ్రామముబయలుదేరెను. కలకత్తాకు చంద్రనగరము సుమారు పదునైదు మైళ్ళుండును. రమేశు డానాడు తనస్థైకిలుపై బయలుదేరుసరికి నాయంకాలము నాల్గుగంటలయ్యెను. త్వరితగతి స్వగ్రామముజేరుదమను తలంపున రమేశుడు వేగముగ త్రొక్కుచుండెను. కాని చీకట్లులప్పుడే నలుదిశలావరింపవాడగెను. అచ్చటికిక చంద్రనగరము మూడుమైళ్ళుండెను. రోడ్డుకిరుప్రక్కలనున్న పొదలూ, చెట్లు, గుర్తునైపులమార్గముకప్పి ఆచీకటియందు వివిధాకారముతో నొప్పుచు భీతిగొల్పుచుండెను. బాట సరియయినదికాకపోవు

టచే ఆచీకటియందు కాలినడకనే మిగిలినదూరముబోన నిశ్చయించెను. అటుల పెండుఫ్లాంగులుచునున్నప్పటికి సమీపమున యెచ్చటనుండియో స్త్రీ ఆర్థస్థుని వివదెయ్యెను. ఆక్షణముననే ఏదియోపడినట్లు చప్పుడయ్యెను. ఈరాత్రిసమయమున యీరోదన యెవరిదని రమేశుడు తనపైకిలు అట నిల్చి ఆయేడ్పు వివదచ్చించెనను మరలిపోసాగెను. పరిసరమంతయు తుప్పలు, పొదలు, మార్గమున్నునై నదికాదు. రమేశుడుబుల బాష్ట్రతోన వెంబడి పోవుచు అప్రమేయదాటినప్పటికి తనకు దూరమున దారికడ్డక యేదియోయున్నటుల గాంచెను. ఆ దిశనుండియే దీవమగుమూలుగు వివదచ్చుచుండెను. బుడి సమీపించుచున్నతో నొకదీర్ఘకాయు డాపొద లుబడి అదృశ్యుడగుట గాంచెను. రమేశుడేదెచ్చి చూచునదికి బండి పలక్రిందులయియుండ అంతలోనే స్త్రీ గాయపడి కొనయూపిరితో మూల్గు చుండెను. ఆసూచీరకొంత ఆవోరునితో పెనుగులాటయందు చినిగెను. రమేశుడంత ఆ నును తీవదీసి గ యములుగుడిచి కన్నుకట్టెను.

ర—అమ్మా ! మీరెవరు? ఈచీకటియందు బుటరిగ ప్రమాణమునలుపనగురా ?

స్త్రీ—నారనా ! నీవెవ్వరనో ! సమయమునకు నాచాలితిభగ వతునివలె వచ్చితిని. ధనమువోయినను ప్రాణముల గాచాడితిని. మాది యెచ్చటకు సమీపముననున్న రిఘురాధపురము. మధ్యాహ్నము పండ్లెండుగంటలకు బయలుదేరితిని. స్వీరగతీసుకబోవుచుని బండివాడు చెప్పి సోదరుని బయలుదేరితిని. ఈప్రాంతముజేరునరికి చీకటిపడ బండి వాడు మెల్లగిత్తోలుట మొదలిడెను. ఆగుర్మార్గుడు బండియందు నేనొంటరినగుటచేతను నగలు చుటచేతను అపహరింపదలచి యిటబండినాపి నిర్బంధింపమొదలిడెను. నాశక్తి కొలది పెనుగులాడితిని కాని లాభము లేకపోగా గాయపడితిని. ఇంతలో నాకేకలుపిని నీవువచ్చుట జూచె

గాబోలు సగలుపుచ్చుకొని నన్ను చంపుప్రయత్నము మాని పారి పోయెను.

ర—ఎంతవనిజరిగింది. ఒంటరిగ యిట్టిప్రదేశముల ప్రయాణము నలుపగాదు. యిప్పుడు మీ కేమియు భయములేదు. మీ వెంటవచ్చి రఘునాథపురము చేర్చెద. భయపడకుడని ధైర్యము గొల్పెను.

అప్పుడు రమేశుడు డామెను నెంటుకడుకొని ఒక గంటలో రఘునాథ పురమున ఆమెగృహము జేరి. యిలుజేరి పిలువ పదునార్గేంద్ర బాలిక యొక్క ద్వారముచేరువ యిరువురు లోనికిజనిరి.

మఱునాడుదయముననే రమేశుడు తన గ్రామముజూపు తలంపున తాను వెళ్ళుటకు అనుభూయిమ్మని కోరెను. అంత నామె తనకంతసహాయము చేసికొని నేరేణుబాబును మరి రెండుదినము లుండవలసినదిగ ప్రార్థింప రమేశుడికి అట్లనే యుండవలసివచ్చెను. స్వగ్రామమువీడి చాలదినము లగుటచే యిక నెటకుండక మరల వెళ్ళునని చెప్పి మూడవనాడు చంద్ర నగరమునకు బయలుదేరెను.

ఐ వీ కృ త శాంత.

ఉదయముననే రమేశుడు తన కాలకృత్యములనెల్ల ముగించు కొని యిలుసేరెను. గతిరాత్రి యంతయు నిద్దుర లేచిచే కడు బడలియుండుటచే నీరసముగ నుండెను. రమేశునకు హంతకనివాగ్ధానము ప్రకారము రాకొండలకు హేతువేదియని తలపోయసాగెను. ఆతడవహరించిన ధనమును నెట గుప్తురచెనో యనియు, ఎటులయిన వానిని సాధించి శిక్షార్థునిజేసి శాంతి, రమాదేవిని కాపాడవలెనని నిశ్చయించెను. ఇటుల ఆలోచనాపరంపర లాతని మనస్సును కలచిస్తే చుచుండ శాంత కాళ్ళి బుట్టెనుచు చివరకు గ్రంట నొక్కచూపుబరిపి వెడలెను. రమేశుడు శాంతిగో మూలక నుత్సాహము కలవాడై నను అది

సమయముగాదని పూరకుండెను. ఆమె సుందరివిగ్రహము తలంపునకు వచ్చునరికి రమేశునిమేను పులకిత యగుచుండును. బల్లపై కాఫీ నొక గ్రుక్కలో ముగించి వార్తాపత్రిక పరసమున నిమగ్నుడయ్యెను. అంత శాంతతల్లి రమాదేవి యటజేరి 'రమేశబాబూ ! నీదయనలన నిన్నటిరాత్రి సుఖముగ నిర్భయిల్కమై నిద్రించితిమి. ఆనాడులుల జరిగినప్పటినుండియు మనసున కూరటలేదు. తుదకు మాట ధైర్యము జెప్పువారైన లేక తహతహలాడితిమి. మాశాంత సీవెప్పుడువత్సావని వేధించెడిది. ఒందుగుల వైన కాని మ్మొకై నీవు పడుశ్రమ చెప్పనలవికాదు నీముణమోలుల తీర్పుగలనో' అని పల్కెను.

'అమ్మా ! మీరంతగ పలుకనక్కరలేదు. నానాన యగునదేమి! అంతకు ఆసర్వేశ్వరుడే బాధ్యుడు' అనెను.

'ఏమో ! మాయండు నీకంతకలకరము గలదు గనుకనే వార్త తెలిసినవెంటనే నచ్చితివి. ఏమటులుంటివి. రాత్రియంతయు నిదురజో లేదా ?' యని రమేశుని వాడియున్న ముఖముజూచి ఆశురతల్లో ప్రశ్నించెను.

'ఏమియులేదు. మామూలుబడలికయే ! ఏదియో కొంతవరకు మేలుకొంటిని.'

'ఎందుకుబాబూ ! నీవుండ వొరులెవ్వరు యిట కాలిడ సాహ సింతురా ?' అని లేనిధైర్యమున పల్కెను.

రమేశు డారాత్రిగూడ యెప్పటివలె అప్రమత్తుడై వేచియుండెను. ఎంతకు వోరునిజాడ గాన్పింపలేదు. అప్పుడే హాలును దలి గడియారము పన్నెండుకొట్టెను. రమేశు డొకరి గృహముచుట్టివచ్చి ఓర్పుతో వేచి యుండెను. అటుల సుమారు రెండుగంటలు గడచెను. రమేశుడు మరల యధాప్రకారము గృహముచుట్టి వచ్చుచుండ తన సమీపమున

ఏదిగా పడుటగాంచి అది తీయ క్రిందికి వంగెను. వెంటనే ఎటునుండియో
 బల గుండెబ్బ తలపై తగిలెను. ఎవరాయని వెనుదిరుగునంతలో ఆతని
 నోరు నూయబడెను. చేతనున్న రివాల్వరు అటుల పెనగులాడుటలో
 క్రిందబడెను. అంతలో ఆనూతనుడు తనజేబునం డేదయో దీసి
 రమేశునికి వాననజూప తెలినిచ్చి నేలకొరిగెను. పాపమోతయో పట్టు
 దలతో వోరు నోరులయిన బట్టకొన నిశ్చయమున రమేశు డిటులయ్యెను.
 అంత ఆవృత్తి తన పెన్నునుక తొలగెనోయన వికటమందహాసము
 చిరుపెదవుల తొండనింప రమేశులనదలి గృహముజొచ్చి తనపనిసప్ర
 మించెను. చేతనన్న టార్పిలైటు సహాయమున అందలి నెట్టువులబట్టి
 అది రమేశుడొడుగదియని గ్రహించి మోలినతో అందరియు వెదకెను.
 అందేనియు తనను పసికొనచున్నది లేనందున తన వస్త్రపున ముగియక
 నైపుక బయలుదేరెను. మెల్లగా లుప్తవేసింది వెదకుచు శాంత,
 ఆపా లోని నిద్రించు గది గొంచెను. దేదీప్యమానముగ వెలుగు దీప
 కాంతియందు శాంత ముఖపద్మమోతయు కడు శోభనీయును యెప్పు
 నుండెను. మన నూతనవృత్తి ఆదృశ్యము గాంచగనే తన మనమున
 అనేక గాలిమేడలు కట్టజొచ్చెను. జాగుచేసిన ప్రమాదమని తనవద్ద
 నున్న సన్నటి లుప్తమువంటి సలిమ్ముచే త్వరితగతి గదిలోనికి
 మార్గముజేసి స్రవేశము గట్టి చూసెను. తప్పనిసరిగ ముక్తుమందుచే
 శాంతను సైతస్మరింపను గాంచెను. సర్వమున తన దుర్మార్గత్వమో,
 వీరత్వమో చాపమా ముదాసలికజూప కాబోలు నామెను లేపెను.
 అంత రమాదేని యలికిపడి లేచిజూడ ఎదుట శాంతను భుజముపై నిడి
 కొనియున్న భీకరాంకారుని గాంచి భయవిహ్వలయై రమేశునకు కేక
 లిడసాగెను. వెంటనే ఆవృత్తి లాభములేదని ఆమెనుగూడ మూర్ఛ
 బొందునట్లుజేసి కాలచుత్తుల బాధించి సచ్చిదాగిని బయటకున్న శకట
 ముపై సేదకొని చనెను.

ఉదయ మయిదు గంటలు దాటెను. రమేశున కప్పుడే స్మృతి వచ్చుచుండె. కొలదిసేపటికి తెలివొంది జూడ తానింటిప్రాంగణమున నేల పైపడియుండుట తెలుసుకొని ఆశ్చర్యపడెను. అంతసేపువారము జ్వలన సంగతి మెల్లగ జ్ఞాపకము తెచ్చుకొనెను. అటుండి లేచి సాహద్యారముజేరి చూడ గృహవాస్తవములన్నియు తెరువబడియుండెను. చోరుడు తన కిళ్ళు చూచుచు ముమ్మడికొట్టి తలినేర్పుగా తిరిగివని నెరవేర్చుకొనెను. యెంచి, శాంతారామావేపలకేమి సుఖమిచ్చెనో యని లోనికి బోయిమృత్యు పడయ్యెను. పాపము ! రమేశుని కిరమును చిగిలి గాయమొత్తయు బాధింప జూచెను. ఆ వ్యక్తిగ్రుచ్చి మందుచేగాబోలు యిది మూలన్నియు పట్టువడుచుండెను. అటులనే మిదినిటిచే గాయము కడిగి కట్టకట్టెను. లోనికికరిగి జూడ శాంతికాని ఆమెతల్లిగాని లేదు. ఆ దురదృష్ట డిరువురి బంధీలుగ దీసుకబోయెనా యని భయపడెను. అంతలో యెటున్న డీయో దీనమగు మూర్ఖు పిసవచ్చెను. రమేశుడాధ్వని విసిబోవ న ప్రకృ గది యందు శాంతితల్లి కాలుచేతులు బంధించబడి కంఠముపైకితో పడి యుండెను. తన వలెనే యీమె గూడ నానిచోష్ట్రమునకు గురియయ్యె నని నగించెను. శాంతి యిదిచేయ. ఆమె బడిగి వాడచే గొంబోబడి యుండునని భయపెను. రమేశుడాతొలితతో శాంతితల్లి నాడి పరిక్షింప న్నదెత్తెను. అప్పుడు. తోసిదిరిగి చించి యెల్లప్పుడునుండు పెట్టు నుండి మంచి బొవధిముగ్గిని పుయ్యోగుచున్నగాని ఖాన్ యిచ్చింప మందు పనిచేసిగాబోలు మునుసలిమగు శాంతితల్లి విగతచింత యయ్యెను.

ఎ ని మి ద వ ప్ర క రణ ము.

—శిష్యులకు—

అ మీ ర్ ఛాన్,

చోరశిఖామణి అమిర్ ఖాన్ బాల్యముననుండియు యీ వృత్తి యందు ఆరితేరినచేయి. తన నేర్పునల, కొలదిదినములనే కొంతమంది భృత్యుల జేరదీసి వారల నందరనొక సంఘముగ నేర్పరచెను. ఖాన్ ఆ గుంపున కంతయు సర్వాధికారి. ఆతని అనుచరులందరు ఖాన్ చెప్పినట్లుల నడవవలసినదే. తొదలు ఆతెన్ని తమ ప్రాణములనైన నర్పితురు. కొలది నెలలక్రిందటనే కలకత్తాయందలి సుప్రసిద్ధ నైద్యశిఖామణి ప్రసే నుబాబు హత్యాసందర్భమున ఖాన్ సక్త ప్రభుత్వము వారెంతయు పట్టుకొని యత్నించుచుండిరి. కానియితవరకు సఫలీకృతులవలేదు. అమిర్ ఖాన్ ప్రభుత్వము కఠుగిప్పిపుచ్చి యప్పటికప్పుడ జక్కక యధేచ్ఛో తన దాడుల నిర్విఘ్నముగ సాగించుచుండెను.

అటులానాడు తన చేజక్కిన కన్యాకుసుమమును అమిర్ ఖాన్ రామంగిరి మండలముల తన నివాసముజేర్చి నొకగదియందు బంధీకృత గావించెను. ఆ మెక నలయు నువారిముల్కై రహీమ్ భార్య గులా మ్మను నియమించి తన పనిపై బోయెను.

అమిర్ ఖాన్ తన వ్రుషయోగాధిపతి పలుతావుల కొన్ని భవనముల బాడుగకు గ్రకొని తనస్వాసనము దుండకొనెను. వాటిలో నొకటగు రామంగిరి సమీపముదలి 'నవిహార్' రామంగిరినందలి ప్రభుల్లరామ్ అను ధనికునిదాభవనము. గ్రామమునకు నాల్గుమైళ్ళ దూరమున ఉన్నది. రామిపూర్వులు వాహ్యశిక్త వాడెడివారు. యిపుడవసరము లేని గుఱు వ్రాసివ్రుడుట కంటె ఎంతయోకొంత అద్దె వచ్చుట మంచిదని ఖాన్ అడుగుట తడవుగ బాడుగకుయిచెను. భవ

నము విశాల స్థలము వాడకపోవుటచే, ధూనిదూసరములతో నిండి పాడుపడియుండెను. భనసుముచ్చులు మునిపొడవున చక్కటి మైదానము కలదు. ఆకాలమున నది యంతయు పుష్పవనోద్యానము. కాని యిప్పు డదియంతయు పొదలు, తుప్పలు, పెద్దపెద్దవృక్షసముదాయముతో నిండి యున్నది. రాజగౌటనుండి చూడ అట భవనమున్నట్లులే తెలియదు. అమీర్ ఖాన్ యీన గతులెల్ల గ్రహించియే కైపువ్యవసాయ కమిషన్ నదని గీసుకొనెను.

శాంతకు 'వెనెషియన్' చేరిన చాలానేటికరకు గాని స్పృహ రాలేదు. గులామ్ గానిచిని వున్నవ్యవసాయ నాయకుడు నాలుగు గంటలకు తెలివివొంది నది పరిసరములగాంచి నిశ్చేష్టమయ్యెను. తన స్వగృహముకాదు. తానెక్కడ వున్నాడోచెప్ప వలయు. గదియంతయు కడుసుదరముగ నలసిరిపడియున్నది. అంతలో నొకప్పుడు పురుల మాటలు విన్నవైరాగి కన్నులనుండి నీరు బొబ్బలుగా వరుచుపడినవి. దీనికంతయు ఆసచుడే కారణమని తెలుచు. ఆసచేరు తెలిచిన క్రోధ మధికమగుచుండెను. యిప్పుడే నాసచేరుకొని నీరు జూపుటయో, తాను జగ్గుటయో జేయవలెనని లేచెను. అప్పుడే ముచ్చినిట్టి బోయిన గులామ్ అట కరుచెచ్చి ఆమెగుంబి శాంతి కలిగిదు సెనేత్రము, 'నీవెవరవు? నీ నిట నుండుటకు కారణమేమి? సముజమానిపేరేమి? చెప్పెదవా లేదా' యని ప్రశ్నించెను. అది గులామ్ శాంతిని మించి మాటలచే శాంతిపజేసి ఆమెతో యిటుల అత్రెగెను. 'నీవెవరునబ్బి తినో నీకు తెలియదు. తీసుకొని రాబడింపుదు నీకు స్పృహలేమ. మానాయుడుకు శౌర్యశాలియగు అమీర్ ఖాన్. నీవు ఖాన్ ఆచారముగ మిత్రుడగు నీ మెఖాన్ భార్యకు గులామ్.''

'ఏమి అమీర్ ఖాన్! ఆహా! ఎక్కడ నున్నావనిచేతిలో పెట్టిరి. నీమోహము కోరి నబ్బితిని'

‘ఘోరాచే నీసచర్యలకై నియమింపబడితిని.’

‘ఐంతక పూర్వము యాధన మపహరించిన మూర్ఖుడేనా యీ అమిర్ ఖాన్ ?’

‘నీకపు డవియన్నియు అనవసరము. కొలదిసేపటిలో అన్నియు తెలుసుకొనగలవు. జాగ్రత్తగానుండుము. ఆత డగుడెంచువేళ సమీపించుచున్నది.’

‘అటులనా? రాగిమ్ము! అప్పుడేచూపెద నా సామర్థ్యము. తగిన ప్రతీకారము గావించెదనని’ రోషమున పల్కెను.

‘శాంతి కౌద్రావంతమగు ముఖముగాంచి గులామ్ మంచిమాటలచే తన నాయకినిపై ఆమె మానసము త్రిప్పజూచి యిటులపల్కెను.

‘శాంత ఏమి ఆలోచించుచుంటివి. మానాయకుడనిన అంత తేలికగ యుండెనా! శౌర్యశాలి, వీర శేజోహతుడు మహమ్మదీయున కుండెడి సలక్షణములు కలవాడు చేతి ఖడ్గముగొనిన ఎందరినైన నొక్క ప్పెట్టిన మట్టుబెట్టుచు. ఎందుకిటుల సందేహింతువు. చిన్నదానవు, తెలియక మూర్ఖురాలవలె సంపరించక సుఖముగ ఆతనిచేపట్టి మాకందరకు నాయకురాలునగుము. నిన్నరచేతులలోపెట్ట లాలించుచు. పరుషభావము మాసి అతినికి అనువుగ ప్రవర్తింపుము. ఆతడగుడెంచు సమయమానన్న మైనది. నాపల్కు లాలించి నే జెప్పినటుల నవది సుఖంపుమని హెచ్చరించెను.

‘అమిర్ ఖాన్! ప్రసేనుబాబు హంతకఃశా! పేరు వినునప్పటికి శాంతి హృదయము కృంగెను. ఖాన్ యనిన వోరశిఖామణి, ఆరితేరిన చేయి; దారుణ హంతకుడు, యిక వీనిచేతులనుండి ప్రాణములతో బయటపడుట కలలోనివార్తయని యెంచి రానున్నకష్టముల నెదుర్కొన సంసిద్ధయ య్యెను. అంతలో తనతల్లి రమేశులసంగతి జ్ఞాపకైరాగ తనకై వారెట్టి యిదుముల పాలయ్యారో యని చింతిలెను.

గులామ్ పొరపాటున తన యజమానిపేరు శా ఫకు తెలియపర్చి నందులకు భయపడెనుగాని దానివలన నష్టమేమని తలచి పూరకుండెను. ఇంతలో బయట కారు ఆగింశ్చమగుటచే త్రుళ్ళిపడి ‘అడిగో! హుజూర్ ఖాన్ వచ్చినాడని తొందరగ ఆశినికి ఎలయు పరికరముల గూర్చ ప్రశంసజోయెను. గులామ్ హాలునందు ఖాన్ కు వలయు బ్రాంది, బిస్కెట్లు, రొట్టె, ద్రాక్షరాసీయము మొదలగునన్నియు నమర్చి ద్వారము తెరువజోయెను. అమీర్ ఖాన్ భవనముప్రవేశించి హాలునందు ద్రాక్షరసము సేవించుచు శాంతవిషయము ప్రశ్నింప వొడగెను.

గు—ఆమె ఆరోగ్యముగనే యున్నది కాని ఆమె ప్రవర్తన విపరీతముగ నుండునా!

అ—అవును! మొదట ఆమెనే యుడును. గులామ్! నే నామెను విధిగముగ ప్రేమించితిని. నేనే ప్రవర్తించి నావారిక నెరవేర్చు కొందును.

గు—హుజూర్! చిత్తము. గొప్ప అదృష్టవంతులు. లేనివో యిట్టి సౌందర్యవతి లభించదు. తమరు నేర్చున సాంకముతో వ్యవహరించిన ఆమె తప్పక తమ కనుకూలతయగును.

అమీర్ ఖాన్ చేతునున్నగ్లాసు ఖాళీచేసి శాంతగదిజేరి చేతితో శ్రోయ తిలుపులు తెరువబడెను. అమీర్ శాంత పడండునని తలచెను కాని ఆమె అప్పుడే స్నానిమాచరించి గులామ్ యిచ్చిన దుస్తుల ధరించుచు ఆతనినిగాంచి తనచుస్టు నవరించి ప్రక్కగ తొలగెను. అమీర్ కామాతురుడై ‘శాంత’ యనుచు సమాసింపజోయెను గాని ఆమె నేత్రద్వయమును గాంచగనే చకితుడై నిలబడెను.

అంత శాంత ఉగ్రనారీమూర్తయై “నీనిటప్రవేశించుటకేమి అర్హతగలదు? సొమ్మానలన!” అని కఠినముగ పల్కెను.

“అబ్బలనా ? ఇది నాభవముని యెలుంగవా ? మనరంగముగొన ప్రీతితో వ్రాలెడు తేనిటిగవలె నాప్రియతమమగు వస్తువునక నేనిట ప్రవేశించుట నేరమని తలచను. శాంత ! నేచేల అంతప్రహచి నైతివి ? నీకోసముచలన నీముఖబింబము మది తలచుచున్నది. ఏగీ నీ...”

“బాబు ! నోరుమూయుము. ఇక నీశుద్ధపునంగతులుకలెద కేళియనుచు కాలిజోడున్న ప్రయాణించెను గాని లేకు.

‘ఏను ! అబ్బలనక నీ నోరెల్లాడును. నీ యెంతప్రయత్నంబు చేసితివో ! ఇప్పుడు సాదేహమేల సహనూని నాగూని పాఖ్యమనుభవింపు’మనుచు పశుక్రాయ్ము సమీపించుచు నెంచు.

అప్పుడు అంత వెనుకకు జరుగుచుండెను. చేతి నాయుధము లేదు. భాగనూడ వ్యాఘ్రమువలె మీదికివచ్చుచుండెను. ఇంతలో ప్రక్కనుంచి గానీతిపాత్రచేతిగొని ‘చూచితివా ! నీనివే నీతల న్రయ్యలుజేసెద. ఇకనీ కడుగెన ముందునో నీ ప్రాణములు చక్కనని గంధీరమున పల్కెను.

భాగ్ ఆమెతలచిన తేజయునియెంచి వెనుకకు తిరిగిపోరణి మాన్చి గుఱులెల్లను. ‘బాబూ ! ఏ తిరస్కరించుచున్నావో ! నీనిచ్చి చేప్పలమానుము.

‘నీవుగాని చింతన ప్రతికారముచేయవలదు ! ముందుగ నీభూతుకకృత్యమునకు నోంతువుచేప్పుము.’

‘బాబూ ! నీనివచ్చుటకు కారణము ? ఎరుగనిదేమున్నది. నన్నే దారుగమేగిబాబునాండి అన్నవిడదీసి నామానసరాజ్యమునకు అధికారి చేయియ్యుగో. నీశునిరప్పించి నన్నబుద్ధిగొన ప్రయత్నించితివిగా ! ఇప్పుడేవరు సహాయపడుదరో నొచ్చెదగాక.’

‘అందరూ డకము. నీకగ్రాంధ్యములకు అంత్యకాల మానస్సు మయినది. లేనిచో నీకేళియిచ్చును. రమణుడేలయిన నీజూడలరిసి నీకు అధికారి వుదు.’

‘ఇంకెక్కడిరమేశుడు. ఇప్పటికి రహీముచే ౭౦౬౧౨౭ది దే కూప ముననో మ్రగ్గుచుండును. ఊరక అడియానలకు లోనగుటమానుము. నన్ను పొంది నకలసౌఖ్యములూ భవిష్యత్తున సగర్వముగ బల్కెను.

‘ఏమి అగోసాహసమా ? అటులయి యిదిగో యిప్పుడే నీదౌష్ట్య ములకు ఫలమునుచు ‘చేతనస్య నీనా లేబలము’ నెచ్చుకొని అమీర్ ఖాన్ శిరమున గురిజూచి విసరెను. ఖాన్ తీర్పున ప్రక్కను లేప్పించుకొనెను. అంత నీనా వెనుకనున్న గోడకు తగిలి కుక్కులయ్యెను. అదియంతయు గాజుముక్కలే ! ఇదివరకే లోలోన, లోలోన, యున్న భావోత్కాశ త్రోక్కిన ప్రాయమునలే శారము లుట్టించి ఆ మెను చూపునై నవద్రోసి తన చేతులతో ఆ మెమెడ గుచ్చి పైకి తీసివేసెను. చూచు ! నిస్సహాయ శాంతమేమిచేయగలకు. అంతకును గొప్పగానగు గ్రుచ్చుకొనిన గాయములచుండి గర్జముచున్నచుండెను. బలిష్ఠులగుఖాన్ పట్టుచుండి అబలయగుశాంత విదలించుకొని లేక గానగాన స్మృతివిహీనయై పడెను. శాంత అటుల పడిపోవుటగాంచి యీక ఆమె తనస్వార్థమునయైనను తలంపుతో ఖాన్ ఒక పెద్ద దెయ్యపుకేవేసెను. వెగ్రెంటుదము పట్టజాలకుండెను. కాని అంతలోనే అతని ఆనందమంతయు తిరగించిన గదితలుపులు తెరువబడుతోడనే భగ్గువయ్యెను. గులాం ఆకేకనిని లోపలయేమి సంభవించినోయని ఆశురతతో అటకురుదొచ్చెను. గులాం ప్రవేశించుట నూడగనే ఖాన్ శాంతిని పట్టునదలి మూర్ఛిపడియున్న నా మెను అటులే చూచుచు నిలబడెను.

గులాం రక్తిసిక్తయై డియున్న శాంతిని గూచి విభ్రమజెంది ‘హుసూ ! ఏమిచేసితిరి ! యీది నీమేమిటిని ప్రేమించెను.

అంతఖాన్ యెచ్చుకొనిపోయి తానుగావించిన వెలివిమాలింపనికి స్థిరపడుచు ముఖమునంచి ‘గులాం ! ఏమియు లేదు !’ అనెను.

‘ఏమియులేదా? అటులనటలో అర్థమేమి? సాన్నప్పై పడియున్న ఆయన తిని చూచితిరా!’

‘ఆమె మూర్ఖసాందినది. అంతకన్న వేరేమియుహానిలేదు. ఆమెను ఆరోగ్యవతిగజేయునది నీకువదలుచున్నా’నిచు గదిద్వారము సమీపించెను.

ఇంతలో గులామ్ శాంతను సమీపించి గాయములజూచి “కోపమున” హుజూర్! నీశరీరము నీవే మరచివెట్లున్నదే! స్త్రీలను లాలించుటయిదియూ. ప్రేమనుని తనకు ప్రేమనశమగుటకు ప్రియుడవరింపవలసిందే ధానమిదియూ! ఏమి నీశశుత్వము యీ కృత్యములచే నిన్ను ప్రేమించుటకు మారుగ మరొకరినిరింపించును.” అని మొగము వాచునట్లు జివాల్లుపెట్టెను.

“గులామ్! ఏమి నీవాచార్యము. చాలించుము. తగిన సమయము వచ్చును. స్వరలోనే ఆమె నాపాదాక్రాంతయగునట్లు చేసెద. అప్పుడు చూచెదవుగాక నానేర్పు! ఏల అటులవల్కెద” వనుచు తన క్రూరచేష్టల తానె చెచ్చుకొనుచు అటచుండి వెడలెను.

— — —
 శో మ్మి ద వ ప్ర క రణ ము.

— — —
 ర హీ మ్

రహీమ్ ఎంతమంచిపేరు. పెరుకుతగిన్నట్లు యీతని సమర్థతకూడ గొప్పదే! ఖాన్ ముఖ్య అనుచరులలో రహీమ్ మొదటివాడు. అతని క్షతన ప్రాణములనైన ఆర్పింప సాహసించును. ఖాన్ గూడ లింతటిముఖ్య విషయమైనను రహీమ్‌తో ఆలోచించనిదే చేయడు.

అది కృష్ణపక్షము. సుమారు రాత్రి పదిగంటలగును. నాయకుని ఖాన్ అష్టప్రకారము శరవేగమున తన శకటముపై రఘునాథపురము

బోవుచుండెను. ఆతని మానసము పల్కు ఆలోచనలకు తావయ్యెను. ఖాన్ చెప్పినచోప్పున శాంతయిట గుర్తు ధనస్థాను కాక రమేశుని గూడ బంధించి తేనలయునని యుద్దేశించెను.

ఇనస్పెక్టరు రాఘవన్ నకు పట్టదారు రమేశబాబు ప్రతిభవల్లడి యగుటతోడనే స్నేహమెక్కువయ్యెను. ఈ విషయము, రమేశబాబు ప్రవర్తనయేమియు బోధపడుటలేదు. ఎంతవలచనలేకుండ ప్రయత్నించి నను తన కంటె ముందడుగు వేయుచునే యుండెను. డిప్యూవులను స్రభు తోవోద్యోగులకంటె యింత తెలివివేటలెక్కుడనని ఆశ్చర్య సాధనము లకు లోనగును. అందలో రమేశబాబు చర్యలన్నియు వివరముగ నుండెను. రమేశుని పనినేర్చు, రై గాంచి లోలోని యీర్ష్య చెందు చున్నను తిప్పనిదరి యగుటచే ఆతనితో గలసి సరిశోధనలను పాఠాన వలసినచ్చె. మరల రఘునాథపురము బోవుటకుదలచో యింతకాల మట నుండుటకు పేతునెమియో రాఘవన్ నకు బోధపడలేదు.

నా జేలనో రమేశబాబు అసిస్టెంట్ రవీ ద్రు కి నగు నిద్రప లేడు. తొందరిగ రమేశబాబు చెప్పినచోప్పున తన వేషము మార్పు చుండెను ఇంతలో రమేశబాబులు రుద్రునిచిరిపి ద్రునిట్లే చి రవీ ద్రా! సయ్యాణమున సాక్షిగవైతివా? అన్నియు సిద్ధపరుచుట పూర్తయి యి. నా! అని ప్రార్థించెను.

“బాబూజీ! అన్నియు సిద్ధపరిచినాి.”

‘ఏమి! బాగుగ నీ మావము మార్చితివే! నిన్ను నేనే సమ్మతేకుంటిని’ అనెను.

‘రమేశ్ జీ! మంగ్రహయజమాని అనుమానించుచుగదా?’

‘మనల నెవ్వరు గుర్తించరు. స్వోగబలులుదేరవలయు రమ్ము’ అని పలుక రవీంద్రుడు తన అంగీయండు రివాల్యూరు జాగ్రత్తించి బయలుదేరెను.

‘ఆగుము. ప్రాణములపై ఆశ గలదేని నీప్రయత్నము చాలించు’మనుచు ఆనూతనడు గద్దించిపల్కెను. రవీంద్రుడికి చేయునదేమున్నది. దగ్గర రమేశబాబులేడు. తప్పనిసరిగ వానికి వశుడయ్యెట్లు సూచనగ రెండు చేతుల్నుపై కెత్తి అటులే నిలబడెను. కాని రవీంద్రుని మానస మానీచునికి వశమగుటకు సహించుటలేదు. మొడ్డినైర్వీణమున మరొకమారు తన చేయి అంగీయించు పోనివ్వ ప్రయత్నించుచుండ ఆవ్యక్తి రవీంద్రునిపై లైటు పరిపూర్తిగ ప్రసరింపజేసి రవీంద్రా! నీటక్కరిపనుల కట్టెట్టెము. లేనిచో యీక్షణముననే నీశరము వేయిముక్కలగునుచు రివాల్వరు చేతగొని ప్రేల్చుటకు సిద్ధముగ నుండెను. రవీంద్రుడు తివ్రప్రయత్నము మానలేదు. నూతననుడు గుడ్లు దట్టించుచుండెను. పాపము రవీంద్రుని జీవితము నిముషములలో నున్నది. ఎ తితిచేతకానివా డైనను శోమ్మిది గజముల దూరమున నున్నవానిని గొల్పోలేడా? ఆతడొదిలిపగుంట్లు యిప్పటికి రవీంద్రునిశరము వ్రచయ్యలుజేయ ఆశనిశిర మెటనో యెగిరి యుండెడిది. కాని అట్టిభూరము జరిగలేదు. ఆరివాల్వరు ప్రేలుటకు ముందుగ ఒక విచిత్రసంఘటన జరిగెను. రవీంద్రుడు డిడి గుర్తించి యుండలేదు. కమ్మరిసాలయంచు నిబబడు సమ్మోహనమున ‘ధన్’ మనుచు ఆనూతనని శరముపై నొక చిహ్నము తిగితెను. అటుల జరిగిన మరుక్షణముననే ఆతనిచేతనున్న రివాల్వరు నూరిమున బడుటయు ఆతడు మొదలుపెరికిన వ్యక్తులవలె అటునిటు పూగుచు స్మృతిహీనుడై క్రిందికి పడుచుండ ఏదియో ‘దిమ్మని’ తలిగిస్ట్లు స్పృశమయ్యెను.

రవీంద్రుడిటు తన్ను ఆపదనుండి రక్షించిన వారెవరాయని ఆలోచించుచు ప్రక్కను పడియున్న హంతకుని టాచ్చినెలుతురున జూచుచు చేష్టలుదక్కి అట్లే నిలబడెను. ఇంతలో సమీపమునుండి పడియున్న నూతనవ్యక్తి ముఖముపై మరొకముకలైటు మెరిసెను. రవీంద్రుడులికిపడి వెనుదిరిగినిగాడ తనయజమాని పశ్చేదారు రమేశబాబు.

మ ర్మ ము.

‘రమేశ్ ! మీరా ?

‘అవును ! ఏమట్లు ఆశ్చర్యముగ జూచెదవు. ఊమముగనుంటిరా? ఆగుండు నీకు తగులలేదుగదా !’

‘తగులలేదు ! నాశరీరమునై న తాళలేదు.’

‘సర్వేశ్వరుడు దయామయుడు ! ఆలస్యమైనదో కష్టమయ్యెడిదే!’

‘బాబూ ! సమయమునకు మీరెటుల రా గల్గితిరి ! వింతగ నున్నదే!’

‘రవీంద్రా ! నేనాతనికొక గజముదూరముననుంటిని. మధ్యనున్న పొదయే అడ్డు. అతడు నన్ను చూడలేదు. మొదట చేత రివాల్వరు దాల్చి అటు నిటు పచార్లుచేయు నాతనిని యీచీకటిలో గాంచగల్గితిని. అందులకే నన్ను నదలి వెళ్ళితిని. నేనాతనిని గుర్తించి వెంబడించకపోయి నదో నిన్నుల రక్షింపకపోవుటయేగాక మన యిరువురి ప్రాణము లీపాటికి వేరొకలోకము జేరెడిని. అయినదేదో అయినది. మంచియే జరిగినది. రమ్మ ! ఆతడెవరో చూతము. రమేశుడుల హంతకునిజేరి టార్చివెలుతురును వానిపై ప్రసరింపజేసెను. రవీంద్రుడు తలచిన్నట్లు ఏనుగువలె కిశోరముగల్గి స్మృతిహీనుడై పడియున్న వాని జూచిరి. ఆవ్యక్తి దీర్ఘకాయుడు, మంచిచుస్తుల ధరించెను. చూపరులకు ఆతని ముఖమునుబట్టి క్రూరస్వభావునివలె నుండెను. పొడుగాటికాలుసేతులు, కడుపెరిగిన ఉదరముగల్గి చూపరులకు యిండుక భయము గొల్పు చుండెను.

‘రవీంద్రా ! యీతడెవరో తనపొట్టున ననుచేసి పాటుపడు సోమరి వలె నున్నాడే?’

‘నే ననుకొన్నట్లులే జరిగినది.’ అనుచు రవీంద్రుడు ఆవ్యక్తికి దగ్గరగవచ్చు నిగిడ్చిచూడ శిరమునుండి వాడటుల తూలుచు పడుటలో

ప్రక్కనున్న చెట్టుమోడువలన తగిలినదెబ్బచే రక్తము ప్రవించుటగాంచి
'బాబూ! ఎటుల ప్రవించుచున్నదో' యనెను.

'అవును. నేకొట్టినదెబ్బవల్లగాదు. ఆత డామోడుపై పడుటచే
అట్టిగాయము కల్గినది. అబ్బా! నుదుట కండ్లకుచాల సమీపమున
తగిలినదే! రవీంద్రా ముదుల నిలు తెమ్ము. గాయముకడిగి కట్టు
కట్టెదము.

రవీంద్రు డాతురతతో 'బాబూ! అధికారుల విషయమై
వార్త సంపలేదేమ'ని ఆశ్చర్యమున పల్కెను.

'రవీంద్రా! యిప్పుడవి యన్నియు చెప్ప తీరికలేదు. ముందుగ
ఆతనిదుస్తులుమార్చి జాగ్రత్త పరుపుము. జేబులన్నిటిని వెదకుము.
మన కనకూలించు వస్తువులేమైన లభించునేమో'

రవీంద్రుడంత 'యివిగో!' యనుచు జేబునుండి పిస్తలు, కొన్ని
కాగితపుముక్కలు, ఒక కవరు, టార్పిలైటు వెలుపలికిదీసెను.

'ఏమి? కాగితములా? ఆకవరేమి?'

'ఇదిగో! రవీంద్రా! కావలసిన ముఖ్యవస్తువు లభించినది.
బహుశ యిదియే గుర్తధువుల్లను. అన్ని నీలుదీసి జూచెను. అది శాంత
గృహమునందలి ధనము దాచిన ప్రదేశముచూపు క్లను. రమేశుని
ఆశ్చర్యమునకు పేరలేదు. అందు అన్నియు గుర్తింపబడియుండెను.
దీనికొరకే యీతడు నియమింపబడెను. యీతడెవరో తెలుసునా!
రహీమ్! చూచితివా యీతనిపేరగల యీలేఖ' అనుచుండ డ్బార్డు
వచ్చిన ధ్వనివిని నాకాగితములు జాగ్రత్తపరచి ఆయన నాహ్వానింప
బోయెను.

రమేశుడు, డ్బార్డు, రహీమ్ గాయముగురించి తీవ్రముగా ఆలో
చించుచుండిరి. డ్బార్డు పరిశీలించి చాలబలవంతగాయము తగిలినదనియు,
సూదిగనున్న ఆమోడు నుదుట లోతుగ దిగిపోయిందేమోనని కపాయముని

చెప్పెను. అందుచే జ్ఞాపకశక్తి క్షీణించుట, మతిచెడుటగాని కల్లునని ఆతడు తెలివినొందుటకు రెండుమూడుదినములు పట్టుననిచెప్పి కొన్ని బొషధములనిచ్చి తనదారిని వెడలెను.

కాని అది లేఖయందలి కొంతభాగమే. మిగిలినభాగము చినిగి నది. చూడుమని రవీంద్రున కిచ్చెను.

రవీంద్రుడదిపుచ్చుకొని చదువవొడంగెను. అందిటులుండెను.

రహీమ్ !

నేనెచ్చటకేగితిను నీవు తెలుసుకొనగల్గితివన్నమాట. నేను దానిని కనుగొనగలుగునని దృఢనమ్మకములేదు. నీవు వెదకుచున్నావే ఆతడు మనల నొకసారిమోసగించినాడు. ఆతడట్టివాడయినను తప్పక ఆకార్య మాతడే.....

చదువుటయుగించి రవీంద్రుడు 'బాబూ ! ఎవరివద్దనుండి వ్రాయ బడెనో తెలియలేను' అనెను.

'ఇంకను గ్రహించలేదా ! ఆలేఖకుడు వీరలనాయకుడే !'

'నిజముగ?'

'చూడలేదా ? ఆలేఖ రహీమ్ వంటినాడు వ్రాసినదికాదు. పద ములు సరళి తెలియుటలేదా !'

'అవును. ఆతడెవరో మంచి విద్యావంతుడువలెనున్నాడు.'

'ఈకవర్సున నున్నవిలాసముబట్టి యీరాత్రియే సంగతులు తెలుసు కొనెద. అప్పుడన్నియు విశదమగును. ఈతనికనిపెట్టియుండి స్పృహజెం దించిపదవ అతడేగ్గై నవల్కును. జాగ్రతగ నోటుజేసియుంచుము.'

'ఆతడేవైనచెప్పినా ? డాక్టరు రెండుమూడుదినములవరకు లేవ డనిపల్కెనుకదా ?'

ప ది య వ ప్ర క ర ణ ము.

వి మో చ న ము.

రమేశబాబు అటుల రవీంద్రునిపీఠి స్టేషన్ జేరుసరికి మెయిల్ వచ్చి యుండెను. తాను సమయమునకే వచ్చితినినంతసించెను. బండికదలెను. రమేశుడొక మొదటితరగతిపెట్టెయందు సుఖాసీనుడయ్యెను.

రమేశుడంతవరకుజరిగిన విషయములన్నెల్ల తలంచుచు ఆలోచనా సమగ్నుడయ్యెను. ఆరాత్రి తాముబయలుదేరి వెళ్ళినంగుకు వృథాయవ లేదని సంతసించెను. రహీమ్ వద్ద దొరకినకాగితములు ఆలేఖ అవియన్ని యు తనకు ముందుమార్గమునకు కడు వుపకారులని యెంచెను. వీనిఆధార మున తానిక గట్టిప్రయత్నముచేయ నిశ్చయించెను. అటులతలపోయుచు ఆలేఖ నొకపరి వెలుపలకుదీసిజూడ అందు 'వనవిహార్' అని యుండెను. 'వనవిహార్' ఎక్కడిది? ఎన్నడు వినియుండలేదు. అంతపటముదీసిజూడ కలకత్తాకు పాట్నాకుపోవుమార్గమున వున్నటుల తెలుసుకొనెను. ఇట్టిహం తకులకు అనువగుప్రదేశము. ఎటులయిన 'వనవిహార్' జేరవలయును. తప్పక శాంత అహోబిలనే బందీకృత గావించబడియుండును. అంతలో మెయిల్ కలకత్తాజేరెను. రమేశబాబు తొందరగ ఫార్మువీధినుందలి తన గృహముజేరి కారును సిద్ధపరుప జ్ఞప్తివరుసుకుజెప్పి తనగదిజేరెను.

రమేశుడొకపరి తనవద్దనున్న ప్లానుతీసి పరీక్షించి మార్గము కను గొని తనకారు వేగముగనడుపసాగెను. రెండుగంటలసమయమున జన సమ్మర్ది మేమియుండును? రమేశునకెచ్చట మార్గమున మనుష్యసంచారమే గాని యింక లేదు. మార్గమున కిరుప్రక్కల పొదలు, చెట్లు, చేమలతో నిండి యున్న వన్యప్రదేశము. ఇంతలో ఆతనిప్రయత్నమునకు శుభసూచకమో యన చంద్రుడు కారుమబ్బులనుండి బయటపడి తననిండుతేజస్సుతో

ప్రకాశించుచుండెను. రమేశుడుటల వడిగబోవుచుండ ఒకచో రెండు మామలుకలసెను. ఎటుబోవలెనో తెలియుటలేదు. అనూతనమార్గము రాజుటనుండి చెట్లనడుమగబోయెను. అందు కారు లటునిటుపోయిన చక్రములగుర్తులుతప్ప వేరొకగుర్తులులేవు. రమేశబాబునకు అనుమానము కల్గెను. తుదకెటులయింపరేయని దృఢనిశ్చయమై నూతనమార్గమున ఆవనముజొచ్చెను. మార్గమిసుమంతయు స్రయాణమున కనువుగలేదు. అటులొక మైలువెళ్ళునకి పోనుపోను పల్లపుప్రదేశమగుచుండెను. అది యొకలోయప్రదేశమని రమేశుడు గ్రహించెను. మరల తనస్రయాణము నాగింప మారమున చెట్లమధ్యనుండి ఆగ్రుడ్డివెన్నెలయందు ఏదియో గృహమున్నట్లు ఆకృతికనబడెను. రాజబాటకు సుమారు యీగృహము మూడు మైళ్ళుగడుచు. లోయప్రదేశమగుటచే అచ్చట ఆగృహమున్నటులే కన్పించదు. రమేశునకది ఎవరిదో తెలియదు. తనపిచ్చినమ్మకముతో ముందునకు సాగుచుండెను. రమేశునకును ఆగృహమునకును మారుగజ ములదూరముండెను. గుబురులచాటుచుండి ఒరులకంట బడకుండ రమేశు డాగృహపరిసరముల పరీక్షించుచుండెను. చూచుటగోడనే యింతకు పూర్వము ఎవ్వరిచే వాడుకయుండలేదని గ్రహించెను. ఒకవేళ యీ హంతకల నాయకుడే యిటునున్న తానంతకష్టపడనక్కరలేను. శాంతను విడిపించుట, అనిచును తగినశాసన జేయుటబరుగును. అటుల తలంచుచు నమయమునకై జూచుచుండెను. అప్పుడప్పుడే తారకానాథుడు మరల మేఘావృతమండగుచుంటుగాంచి చీకటియగునరకు వేచియుండి మెల్లగ ముఖిద్వారముజేరెను. బయట తాళముండుప్రదేశమునకై వెదకెనుగాని లేదు. ద్వారమునకు చిన్నరంధ్రముగలదు. అందుండి ముందున్నది పెద్ద హాలనీ తెలుసుకొనెను. తనచుట్టుప్రక్కల నెవరైన తనచర్యల కనిపెట్టుచుండిరేమోయని అన్నివైపుల కలయజూచి యెవరులేరని నిశ్చయమై తనవస్థను తాళపుచెవులతో నియత్నింప తుదకు అదృష్టవశమున

బీగమువిడివచ్చెను. అంత ఆతాళము తనచెవినిబట్టి అది 4309 నెంబరు గల 'కిశోర్ చంద్ భూపతిలాల్' అనుకంపెనీ వారిదని గ్రహించి మెల్లగ తలుపులదీసి హాలుచందుప్రవేశించి వెనుకనే తలుపులబంధించెను. వీడైన శబ్దము విననగునని కొంతసేపు వేచియుండెను. కాని యెట్టిధ్వనిలేదు. గృహమునందంతట నిశ్శబ్దమునకు రమేశున కాశ్చర్యముకల్గెను. రహీమ్ నాయకునిగృహమా లేక తానూరక యీపాడువడియున్న గృహము జొచ్చి కాలయాపనగాపించుచుంటినా యని తిత్తిరపడసాగెను. ఒకవేళ తన్నుబంధింప సేరలెట్లున్న దాగియుండిరాయని అనుమానించెను. ఏది ఎటులయిన తాను ప్రవేశించెను. ఇక యెట్టికష్టములకులోనను అందలి సంగతులు తెలుసుకొన నిశ్చయించి గృహమాయు పరీక్షింపు తలుపుతో తనటాప్పి వెలిగించెను. దానివెలుగుడు తనకు సమీపమున గల్గి రగవేయబడిన ద్వారముగాంచెను. జాగ్రత్తో ద్వారముచేరి మెల్లగ గది ప్రవేశించెను. గదినొకపరి పరీక్షింప మరలటార్చి నుయ్యోగించెను. అందు మధ్యగ నాలుగైదుకుప్పలు మధ్యగ నొకగుండ్రటిబల్ల యుండుటగాంచెను. బల్లపై కాల్చినదలివేయబడిన రెండు సిగరెట్లు వుండెను. వాటిని జూచునొక యింతదనుక అందెవరు నివసింపలేదను రమేశుని యీలోచనలు ముగియ మాయమయ్యెను. బహుశ అవి రెండు మూడు రోజులక్రిందట కాల్చబడి యుండునని నిశ్చయించెను. అటుల ఆలోచించుచు టార్చిని వేరొకప్రక్కకు ప్రసరింపజేయ ఏదియోచీపపు కాంతివంటి వెలుతురు కనబడనొడగెను. టార్చినార్చి బల్లపై నుంచి వెలుతురు కాన్పించు వైపున నడచెను. సమీపించిజూడ అంతయు ఆరిపోయి కొలదిగ మండుచున్న శీతలదేశీయు లింటనుండెడి పొయ్యి వంటి సాధనము. దానితో చలి దీర్చుకొందురు. అంత రమేశుడాయెంట జనులున్నారని తలంచెను. ఎటుండియో మాటలు వినవచ్చెను. అంతలో బయట అడుగులసవ్వడి విన నయ్యెను. వెంటనే ప్రక్కనదాగి

రమేశుడు తన టార్పికై ప్రయత్నింపబోవు నంతలో తటాలున గది తలుపులు తెరువబడుటయు అందుండి రమేశుని కన్నులు మూతలువడ వేరొకటార్పి ముఖముపై మెరిసెను. అంత తనయెదుటనుండి 'నిలువునా' అడుగు కదల్చిన ప్రాణములు వీడెదవు. నీజిత్తుల చాలించుమని రోష పూరితమైన వాక్కులు వినవచ్చెను.

రమేశబాబు నివ్వెరపడెను. కారణము తలవనితలంపుగ ఎట్టెదుట చేత పిష్టలుధరించి తన్ను ఆహ్లాపించు నూతనవ్యక్తియే. కంఠధ్వనిబట్టి ఆ వ్యక్తి స్త్రీమూర్తియని గ్రహించెను. ఒక స్త్రీమూర్తికి తానుటలు వశు డగుట తలంచి రమేశుడు ఖిన్నుడయ్యెను. మరుక్షణముననే ఆవ్యక్తి టార్పి అటునిటు రమేశబాబుపై ప్రసరింపజేయుటలో ఆమెచేతునున్న పిష్టలు గుర్తించెను. తన కెదురుగా ప్రయోగింపబడ సిద్ధముగనుండెను. ఆమె ఆకారమునుబట్టి ఎట్టిపనికైనను వెనుదీయదని చెప్పవచ్చును. ఆమె తప్పక కాల్చినేయునని యెఱుగును. ఏమిచేయగలడు. ఇంతలో “ఛాం” అను విరుద్ధముగు శబ్దముగుటయు రమేశుని కన్నెప్పుడు తిప్పించుకొనుటయు ఒకతృటిలో జరిగెను. కాని పాపమారవ్వ రమేశబాబు పొలనుండి దూసు కొనిపోయి కొలదిగ గాయపరిచెను. మరల రెండవమారు పేల్చునని రమేశుడు తలచెను. తన జీవితముపై ఆశలేదని యెఱుగును. కాని అటుల జరుగుటకుమారు వేరొకధ్వని దానినెనువెంటనే హా! అనుచు ఆ స్త్రీమూర్తి నేలకొరుగుటయు చేతపిష్టలు క్రిందబడినశబ్దము విన నయ్యెను. రమేశునికిదియంతయు విచిత్రముగ దోచెను.

రమేశుడుల ప్రయత్నించునంతలో వేరొకహస్తము రివాల్వరు నందుకొన సమీపించెను. రెండుచేతులు నొక్కపరి సమీపించెను. కాని రమేశుడే నేర్పున ముందుగ రివాల్వరు వెలుపలికిదీసి నూతనవ్యక్తిపై గురి జూపెను. రమేశుడంత గంభీరస్వభావుడు “నీవెవరయిననుసరే! కదలి తివా జాగ్రత్త” యని కఠినముగ పల్కెను.

“రమేశబాబూ ! చంపవలద” నెడి మాటలు వివబడెను. రమేశు డా గొంతుక ధ్వని విని వెంటనే తన టార్పిక్ ప్రయత్నించెను. ఆ నిశీధమున, నూతనప్రదేశమున తన పేరు పిలుచువా రెవరా యని విభ్రమ జెందెను. శాంత నదివరకు చూచెనే గాని ఆమె మార్గమును దిద్ది విని యుండలేదు. రమేశున కేమియు జూచలేదు. వెంటనే తన టార్పి ఆ వ్యక్తిపై ప్రకాశింపజేయ ఆ వెలుతురున రమేశు డామెను గుర్తించి “శాంతా ! నీవా ? యిచ్చటనే యుంటివా” యని ఆశ్చర్యమున పల్కెను.

“రమేశబాబూ ! అవును. ఇక్కడనే బంధింపబడితిని.”

“శాంతా ! ఎటుల బంధింపబడితివి. కారణమేమి ?”

“రమేశబాబూ ! యిప్పుడు చెప్ప వేళలేదు. ఆలసించి మన ప్రాణములు దక్కవు.”

“ఈ స్త్రీ ఎవరు ! ఆమె నన్ను ఏ స ప్రయత్నించినది. కాని అంతలోనే నేల కొరిగినది. ఏమి జరిగినో నా కింకర కా విషయమై కడు ఆశ్చర్యముగ నున్నద”ని పల్కుచు రమేశు డిటు తిరిగి ఆమె ప్రక్కనే పడియున్న అట్టచు తీసి జూచి “స్ట్రోక్ హిమ్” అని బిగ్గరగ పత్కి శాంతివైపు తిరిగి జవాబువక్త వేదియున్న నూచించెను. అది శాంత జరిగిన సంగతి విశదపరచెను.

“ఎటులయిన నీ వామెను స్మృతిగాను గామించితిగా ! నా నేత్రము లా వెలుతురును చూడలేకపోయితివి. ఆమె రెండవమారు ప్రేల్చ నుంకించుచంతలో నీ వామె వెనుక జేరియుండవలెను. నీవు రానిచో తప్పక ఆమె నన్ను నిర్ణయరాలై కాల్చియుండెడివి. నమరు మును రక్షించితివి. నీ ఋణ మెటుల తీర్తును. లేమ్మ. త్వరగ మన మిటుయికి పోవలయు” ననెను.

“రమేశబాబూ ! ఆనాడు మీ గృహమున మీతో సంభాషించి వెడలివచ్చుచు నొక రిక్షాపై పోవ బిచ్చముచి నొక యింటికి పిలిచితిని.

రిక్ష్వా ఎక్స్కెటివో లేదో కొలది దూర మేగునప్పటికి ఎవరో రిక్ష్వాయందు ఎక్కుటయు న్నాపై కలియబడి ఏదయో వాసన జూపెను. ఇక మరి నాకు తెలివితప్పినది. మరల యిచ్చట పాన్సుపై పరుండియుండ తెలివి నొంది జూడ యీమెచే వ్రసచారములు బొందుచుంటిని. వేకవజామున యీమె యిట తిరుగుచుండు పదముల సవ్వడి వింటిని. ఆటు లామె ఎన్న డట్టవేర పరుగనండున కారణ మేమని ఆమెకు వెంబడించితిని. ఆమె నన్ను గుర్తొనకుండ వెన్నంటి యిట మీకు ఆమెకు జరుగు సంవాదము వినుచుంటిని. అంత సహారావాసని మూర్ఖపడజేసిన “ప్లొరోఫారమ్” పూయబడిన అట్ట యికను చేత నుండుట గాంచి అదియే ఆసమయమున ఆయనముగ సహయోగించ వెనుకనుండి ఆమె ముఖము ముంగట బెట్ట లాచన నొకటి ఆమె ఊపిరి వీల్చి వెంటనే నేల కొరిగెను. అంతలో రమే శుడు “ప్రమాద సమీయు లేదు. త్వరలోనే ఆమె తెలివినొందు” నని అనుచు నీడీ చి పల్కెను.

“నీడను! ఆమె న్నాపై అవసరమునచ్చినపుడు వ్రపయోగింప సజ్జయు చెను. కాని అక్కడ గొడ వదిలివెట్టెను”

“ఎ తనాహసినారాలు! అవునుగాని శాంతా ఆమె ఎవరో పేరే మీయా ముగిసినది చెప్పక నా ముసన్నున కారాటము పొచ్చుగావించు నుట”

“ఆమె పరు గలామ్! మూరుడగు నాయకునికంట మంచిదిని చెప్పించు”.

“అయిన ఆమె రహీమ్ భార్య. అవునా శాంతా?”

ఇంత రి మేశుని సుధాస్థైర్య లికి అచ్చరువొంది “రమేశబాబూ! అది మీరొకరిని తెలియును. రహీమునుగూర్చి మీ రెరుంగరని తలంచి లేని”.

“నాకంటయు తెలుసును. ఆతిడుకూడ అందెవేసిన చేయే కాని నీ ముగ్ధులను కేటకం కొలదికాలము పట్టను”.

“అటులనుటలో అర్థమేమి ? గులామ్ ఆశనిగూర్చి కడు నెరగు జెందినది. ఆతడు వెళ్లి మూడుదినము లయినను యింతదనుక ఏవిధ మైనవార్త లేదు. ఆయన రహీమ్ ఎటుచూడెనో ఎటు గుమ్రా ?”

“యిప్పుడు నన్నెచ్చటకు తీసుకుపోయెదరు”.

“అది గులామ్పై ఆధారపడియున్నది. ఆమె యెచ్చటకుపోవునో ఆప్రదేశముచకు—

‘గులామ్ యెచ్చటికై న వెళ్ళునా?’

‘తప్పక వెళ్ళును. లేచిజూడ మనముపారిపోయితిమని జెలుసుకొను ను. ఆమెతప్పక తనయిత్రులుండు తావుజేరబోవును. ఘనపలాయనము సంగతి తెలుపబోవును. మనమామెను వెంటడించవలెను. శాంతా ! తెలిసినదా !’

‘కాని ఆమెనెటుల వెంటడించగలము’

‘ఎటులనా ? మనయెచ్చట ఆమెబయలుదేరువనుక వేచియుండము. త్వరలోనే ఆమె తనగమ్యస్థానముజేర బయలుదేరును. నెనువెంటనే ఆమెకు తెలియకుండ అనుసరింపగునని పలుక వారిరువురు గులామ్ సన్నిధి యున్న గదికెమరుగనున్నగదిలో చీకటితోనున్న మరుగుద్ర దేశమున దాగిరి.

కొలదిసేపటికే గులామ్ స్వప్నహజెంది తనకుజరిగిన సంగతిమెల్ల స్ఫురణకుదెచ్చుకొనెను. డిట్టిక్తవు రమేశునిమాట స్త్రీ స్త్రీ కీరాగ భయనాధిక మవజొచ్చెను. తప్పక ఆతడు శాంతను వెంటగోనుకబోవుననియు, శాంత అటుల రక్షకభటశాఖాధికారుల పాలబడుట తమ కుటుంబము హానికరమని విచారించెను. తననాయకుడుపెట్టినబాధలకు కోపమున శాంత తమరహస్యములనెల్ల చెప్పునని భయపడెను. అటుల ఆందోళినిచి రైతు గులామ్ లేచి శాంతయుండుగదిజేర అందు శాంతలేదు. ద్వారముచేత సహరా వాడుపడియున్నాడు. ఆమెకు శాంతమస్త్రాలుగూడ కన్పించలేదు. ఇది తనలో గృహసమీపమున కారునచ్చెడిధర్మని విసరవగా ‘అరుగో ! పోయెను

పోలీసులనుచు భయవిహ్వలయై కేకలిడుచు గవాక్షముజెంతజేరిచూడ
తమమిత్రవర్గములోనివాడగు అజీజ్ కారునుండి దిగుటగాంచి మఱున్పు
కుదుటపర్చుకొని త్వరగ వారలకు గృహదావరము తెరచెను.

‘అజీజ్ ! అజీజ్ ! రమ్మ ! త్వరగరమ్మ.’

అజీజ్ ఆ మెముఖః క్షణములుబట్టి అనుమానాస్పదయై ‘గులా
మ్ ! ఏమిసంభవించినది’ అని ఆతురతతో ప్రశ్నించెను.

‘ఏమున్నది ? అబ్బెలమారి రమేశుడిటకు వచ్చినాడు.’

‘ఎక్కడ. చెప్పుము. వాని నీక్షణముననే’ అని రివాల్యరు వెలుప
లికి నీసెను.

‘యింకను ఎక్కడ. శాంతారమేశు లిరువురు యిటనుండి ఎలా
యితులైరి. మన నాయకుని చేతులలో మన ప్రాణములు దక్కవు.
కానిమ్ము. ఎటులజరుగునో ! మరల వారు పోలీసుదళముతో వచ్చి
ముట్టడించులోపల మనమిచ్చటనుండి పోవలయును.’

‘ఎచ్చటకు పోవుదము.’

‘మరెక్కడకు ? కంబరుకోటకు.’

‘ఎటులయిన త్వరపడుము’ అని వారిరువురు బయటనున్న కార్డుపై
వెడలిరి.

ఇది యంతయు తన రహస్యస్థలమునుండి వినిన రమేశుడు
శాంతనుజేరి ‘శాంతా ! అజీజ్, గులామ్ లిరువురు ‘కంబరుకోట’కు వెడ
లిరి. ఆతడు రిహీమ్ సంగతి తెలుసుకొనవచ్చెను. రమ్ము. వారల వెంబ
డింతుము’ అని సత్కెను.

ప దు కొ క ం డ వ ప్ర క ర ణ ము.

రహస్యమందిరము — అమీర్ ఖాన్.

ఖాన్ బందములో అజీజ్ ముఖ్యుడుకాడు. మిగిలినవారిలో
రిహీమ్ తరువాత యీతడే సమర్థుడు. రిహీమ్ వార్తలేమి యుతెలియ

రానందున ఆతని స్థానమున అజీజ్ ను నియమించెను. అజీజ్ సమయాను కూలముగ మెలకువగల్గి ప్రవర్తించును. రహీమ్ తరువాత ఖాన్ కితబ్బే నమ్మినబంటు.

రమేశుడంత కారునాపి దిగుచు ‘అదిగో భవనమునందు ఆప్రక్క వేరొక ద్వారమున్నదే ! అయిన వారలు ప్రవేశించిది వెనుక భాగము నందలి ద్వారము ‘మనముకూడ నందుండియే ప్రవేశింతుమా ?’

‘వలదు ! అది చాల అపాయకరము ! రమేశబాబూ !’

‘అట నెవరైన యందురనియూ నీభయము శాంతా ! నాకివి యన్నియు అలవాటే ! ప్రతిదినము యిట్టి సంఘటనలకు సంస్థిడగ నుండవలసినదే !’

‘అటులయిన నేనా వెనుదీయునది ! నారలు మువ్వురు. మన మిద్దరము. ఎటులయిన సరియే ! రమేశ్ జీ నడువును.’

‘శాంతా ! యీపనికి నీవుగూడ తలపడవలయునా ! వలదు. నీవిటనుండుము. నిన్ను జూచినచో మరుక్షణమే కాల్చివేయుదురు. వచ్చిన కార్యమంతయు భంగమగును. నీవిటనుండియే వేచియుండి నేనొక గంటలో మరలి రానిచో నీకర్తవ్యమునకు గడంగుము.

అంత కొంతమందిరరహస్యమంతయు రమేశునకు విశదపరచెను.

“శాంతా ! నీవు గుర్తింపబడినచో కార్యమువమ్మగుటయేగాక కష్టములకు గురియగుదుము. నేపోయివచ్చెద ఒకగంటలోరానిచో నీపని నెరవేర్చుకొనుము. మెలకువతో సంచరించవలయును. జాగ్రత్త” యని హెచ్చరించి అజీజ్ గులామ్ లు ప్రవేశించిన ద్వారమునుండి రమేశబాబు లోనికి ప్రవేశించెను.

ప్రాతఃకాలము సమీపింపనున్నను యింకను చీకటిగనున్నది. చీకటితోడుగ పరిసరమందలి వృక్షసముదాయము ఆకాశమునంతను కప్పిపుచ్చి సూర్యమేమియు కాననగుటలేదు. దైవముకూడరమేశుని కను

కూర్చి, చెనోయన పరిసరమంతయు దట్టమగు పొగమంచుచే నిండి యుండెను. తనగాక పసికట్టుచుండిచేమోయని నలుప్రక్కల కలయజూచి ఎవ్వరు లేకుండుటగాంచి సంతృప్తి మనస్కుడై భవనముజూచెను.

గృహమంతయు అంధకారబంధురము. కొలదినిమిషము లాచీక టికి తనకన్నల నలవాటుజేసుకొన తానున్నదొక చిన్నహాళనిగుర్తించెను. అటచుండి చేతిగొవాల్యరుధరించి ముందుకుసాగెను. బహుశః వారలు పై భాగమునందుంచురని ఆ అంధకారమున పైకిబోవుమెట్లు ననుగొని ఎట్టకేలకు మెల్లగ రమేశబాబు పై భాగముజేరి నలుప్రక్కల చొక్కరి తన దృష్టుల పోనిచ్చెను. అతిజాగరూకతతో వీడైన శిష్టము వివచించుచేమో యని కొలదిసేపు నిరీక్షించెను. కాని రమేశుని తలంపునర్హమయ్యెను. ఆగదియందు పనిముట్లతప్ప వేరొండేమియులేనని తెలుసుకొనెను. పిల్లి వలె అడుగులిడుచు ప్రతిద్వారముకడ ఏదోసంభవింపచున్నదను ఆతుర తతో ఆగెను. కాని యెంతకు సవ్యడిలేదు. సరిపరినిధముల ఆతని మానసము తర్కపడకొచ్చెను.

కొలదిదూరమునుండి దీపపువెలుగురు కన్పింపదొడగెను. రహస్య ప్రదేశ మదియేయని గ్రహించి రమేశుడు మెల్లన రెండుమూడు గజము లొచ్చెను నడచెను. అంత కొలదిగ మాటలనవ్వడి విసినయ్యెను. కుర ధ్వనులబట్టి అందు అశోక గులాబ్ లిరువురుకాక వేరొక నూతనవ్యక్తి గూడ నుండెనని తెలుసుకొనెను. ఆనూతనవ్యక్త యెవరో రమేశునకు దెలియలేదు. సంభాషణని తలంపున ద్వారము జేసెనరికి లోనుండి గ్లాసులు పగిలిన చప్పుడు బుస్సుమనచు సీసాకార్కుదీసిన ధ్వని విస బడెను. రమేశుడది విని వారలు తప్ప త్రాగుచు నుండురచి అనందమున మునింగియుండిరని గ్రహించి యింకను త్రాగవలసినదే యని తనలో తానుకొనెను. కాని రమేశుని ఆశలన్నియు నిరాశలయ్యెను.

అటుల సుమారొక గంటకాలము గడచినది. రమేశుడు వారల సంభాషణనుబట్టి వారల నాయకుని రాకకై యెదురు చూచుచున్నారని గ్రహించెను.

ఇంతలో కఠినముగ పల్కుచు ప్రశ్నించెడి నూతనకరధ్వని వినెను. తానటయండగనే వేరొకనూతనవ్యక్తి అటకుజేరుటజూడ బహుశ నాయకునివద్దనుండివచ్చిన వాగ్రూపారుడని తలంచెను. ఆతడేమిచెప్పెనో లేక బయట యెవ్వరైన తమదరను కనిపెట్టుచుండిరనికాని తమరహస్య సంభాషణ చినుచుండిరనిగాని పసికట్టిరో లేక అనుమానించిరో ఆమరు ఊణముననే రమేశున కిరుప్రక్కలనుండి మనుజులవదనవ్వడి నిగనచ్చెను. ఆధ్వని తననైపునకే సమీపించుటగాంచి నిప్పుక వారు తనరాక తెలుసుకొని యుందురని రమేశుడు గ్రహించెను. ఇరుప్రక్కలనుండి చుప్పుముట్టచున్నారే! ఏమిచేయునది? కృత్రిమిత్వము డల్పవంతిలో రమేశుని కుడి యెడమనైపులనుండి కాంక్షనంగమగు చేతిత్తలు రమేశునిపై ప్రకాశింపజేయబడెను. ఆసిద్ధికముగ యింతలో నాయకు డరుదొచుచునవల్కుటయు వెంటనే అతని రమేశునిపై మరుగుటయు జరిగెను.

రమేశుడొక ఆచారముడరుదొచువంతలో నడికొప్పులగి చి సిస్థముగ నుండెను. అటుల రమేశుని పై బడినట్టి : బలముగ పోరాడముదలిడెను. యిరువురకు గాయములుదగుల అందునుండి రుధిరమునగ్రవించుచుండెను. పోరున రమేశుడు అతని ముఠానీర్వుల క్రూరవహనాన్ని చేతియన్న పిస్తలులాగ ప్రయత్నించెను. అటులపెనుగులలో అతని చేర్చివైన గుండ్లువ్యవధుగుటయేగాక అతనిపాదముగూడ గాయపడెను. వేరొకగుండు రమేశుని భుజమునతిగుల గాయపడెను. ఆదృశ్యముగాంచి అసఫజామి త్రుని సహాయమును సారాటమునకు తిలపడువంతలో రమేశుడు అతని పిస్తలుతో అసఫజామి సరాయుధునిజేయ చేతినున్న రివాల్వరు దూరమున బడెను. వెంటనే వేరొకమారు ప్రెల్లు కాళ్ళకు తగుల బాధతో

అచేతనుడై పడెను. అటుల అజీత్, అసఫా లిరువురును ఒకరిపై నొకరు మెట్లపై దొర్లుచు, తనకు తగిలిన గాయము కట్టుకట్టుకొని రమేశుని, క్రోధమున అజీత్ కాలుపట్టుకొని లాగ రమేశు డంత తూలుచు వారలపై బడెను. రమేశు డటుల మధ్యనున్న ఖాళీప్రదేశమునపడెను. రమేశుని శరీరమున కొంతభాగము మెట్లనందులో పడచుండెను. రమేశుడు మెట్లకు వేరొకప్రక్కనున్న అగాధములో పడచుండెను. రమేశుడు మెట్లకు వేరొకప్రక్కనున్న పంచను పట్టుకొనెను. రమేశునకు అజీత్ అసఫజులను చంప నిష్పములేదు. వారలు లేనిచో నిజసంగతి తెలియదని తలచి ఎటులయిన వారిని రిక్షించి వారలనుండి రహస్యము వెల్లడిబరచ ప్రయత్నించెను. తన మడమ పట్టుకొని అజీత్ ను, అజీత్ కాలుపట్టుకొని అసఫజుయును అటుల గాలిలో నిరాధారులై వ్రేలాడుచుండిరి. రమేశుడు పట్టువదలెనా మువ్వరకు బ్రతుకుపై ఆశలేదు. తన బలమునంతి నుపయోగించి పైకి వచ్చునట్లు శరీరము నూపమనెను. లేచిచో వారలకు వేరు దాగిలేదని పల్కెను. రమేశుడు చెప్పిన చొప్పున అజీత్, అసఫాలు ఊపిరి బిగబట్టి సిద్ధముగనుండిరి. అంత రమేశుడు అజీత్ ను తన ఎడమ ప్రక్కకు తీసికొని మెట్లపైకి వచ్చునట్లు చేయదలచెను.

గదియంతయు చీకటి పాపము రమేశునిచేతినుండిపడిన టార్పినుండి మాత్రము కొరిదివెలుతురు యిచ్చుచుండెను. వారటుల ఊగుటలో ఒక రి నొకరుగోని అసఫజుపట్టువదలి క్రిందభాగమునబడెను. నుదుటిపై బల మగుగాయము తగిలెను. స్మృతివిహీనుడై రోజుచు తనకు తగిలినను అజీత్ సురిక్షిలము మెట్లపై జేరునని తలచెను. ఆతనికిగూడ అసఫజుగతి యేమిటను. కాని తలవనితలంపుగ రక్షింపబడెను. దీపపువెలుతురు కన్ప డెను. ఆవై పుష్పానుద్యుక్తుడవునంతిలో గందరగోళముతోకూడిన వ్యక్తుల సంభాషణలు, పదములధ్వని విసవచ్చెను. ఏమిటదియని ఆలోచించునంతలో తననైపుకే వారందరు వచ్చుచుండుటజూచెను. ఆలోచనలకు

మయముకాదని కార్యమునకు గడంగనలయునని తలచి రాయన్న సంఘటన యెగుర్కొన సంసిద్ధుడగుచుండెను.

అటులానూతనవ్యక్తి కడునేర్చునపడిపోవు అజీవ్ ను వట్టుకొని నేదదీర్చ ఆతడు కన్నులువిప్పిజూడ తననాయకుడు. అంత సతడదరించి భయమున వణకుచు నోటమాటరాక తడబడుచు ‘హు...జూ...ర మీ...రె...ట్లు.....’ అని ఒకపెద్ద వెరికేకవేసెను.

‘అజీవ్ ! ఏమది ? ప్రలాపములుమాయము. జరిగినవిషయమేమి? ఇకజరుగవలసినదేమి ! త్వరగజెప్పుము.

ఆసఫజా పాపము ఆతనికి తగిలిన గాయమునుండి రుధిరము ప్రవించి స్పృతివిహీనుడై పడియుండెను. యింకను తెలివొందలేదు.

‘ఎవరు ? ఏమో ! డిటిక్టెవ్ రమేశ్ బాబూ !’ అని తనచేతనున్న రివోల్వరు రమేశునిపై గురిజూచెను.

రమేశుడదిజూచి పోలీసులను పిలిచి రివోల్వరు పోగొట్టుకొన్నందు లకు జింతిల్లెను. ‘అవును. నేనే ! ఏమయిన నేమిలాభము. ప్రస్తుతము నీదయకు పాత్రుడనై యున్నాను కాని.....’

‘కాని ? కాకపోయిన నీవు చేయుచుదేమి ? రమేశ్ ! లక్కరి యెత్తులు యింకపనిచేయవు. చేతిక్కిరివి. యింకెక్కడి కేగదవు’ అని గద్దించిపక్కెను.

“నీ యిష్టమువచ్చినట్లు చేయగలవు. నీవశుభము. దేనికైనను సమయము రావలెను. గర్వపడకుము”.

“నాయుష్టమువచ్చినట్లులా ? ఒకనిధిముసగాదు. ఇది నా అదృష్టము నీవిట్లు సులభముగ చేజిక్కుట ! ఆహా నేడుతనుదినము. రమేశ్ ! యిక నా కృత్యములేమి ? యిక ఎవ్వరివిషయములందు అనానశశక్తముగ ప్రవేశము కల్పించుకొనుటకు నీదియే కిడుకీసారి. నీ చర్యల ఫలితము అగి యున్నదనుచు రివోల్వరును ప్రయత్నించెను.

అప్పుడే తెలివిగాంచిన అసఫజా “హుజూర్ ! నలదు. డిటిక్టెవ్ రమేశ్ బాబూ ! ఎవ్వరైన నేమి ? నన్ను సులభముగ అంతమొందింప వీలగు

సమయమున ఆ కూపమున బడకుండ కాపాడిన మనుజుని యింత క్రూరముగ చంపుట న్యాయమా!" అని బ్రతిమాలుచు పల్కెను.

“ఏమి ? చంపగూడదా ? నీవా నాకుబోధించునది తులువా!” యని వానినోక ప్రక్కకు బడునట్లుత్తోసి ఒకటి...రెండు... అనుచు అనశజా లాగుటతో క్రందబడిన రివాల్యరుకై ప్రయత్నింపబోయెను. కాని లాభము లేకపోయెను. సమయము మించినది. ఆ నూతనవ్యక్తి రివాల్యరు అందుకొనబోవునంతలో వేరొకటి అతనికి అయిదారడుగుల దూరమునుండి శిరమునకు గురిజూడబడుచుండుట గాంచెను. ఆ నూతన వ్యక్తి ఎవరు ?

ఆవ్యక్తి ‘అమిల్ ఖాన్ ! ప్రయత్నము మానుము. లేనిచో యిటులే ప్రేత్సెద ’ నని కోపఘ్నాత్మదా పల్కెను.

అదుక్కొనుటకై న బలములేక నడు సీరస్థితియందుండి గాయ బాధచే సరియయిన తెలివితేకయున్న రమేశుడు యిది గుర్తించలేదు. ఆవ్యక్తి ఏమనిపల్కినది. అమిల్ ఖాన్ కదా ! ప్రసేనుబాబు హంతకుడా! యిట్టి ఆపత్సమయమున అరుదొచ్చిన ఆనూతనవ్యక్తి ఎవరు ? ఆకారమును బట్టి ఆచీకటిలో పురుషుడని తెలుసుకొనెను. రిహస్యమంతయు బయట పడినది. అమిల్ ఖాన్ ! ఎంతటి సాహసుడు. యీతడే పీఠందరికి నాయకత్వముండెను. రమేశుడువెంటనే ఆతనిపై బడి చేతులకు సంకెళ్లు తగిలించవలెనని తొందరపడెను. కాని బల సంతోచే కదలలేకపోయెను. రమేశుడెంత ఆలోచించినను ఆనూతనవ్యక్తి ఎవరో తెలియుటలేదు. ఆకారముజూడ పురుషుడు. కంఠధ్వని తన కిదివరకు పరిచితిమైనదే ! పురుషకంఠధ్వనికాదని రమేశునికి అనుమానము కల్గెను. శాంతి కాదు గదా ! ఏమో తొందరయేల !

ఆ నూతనవ్యక్తి రివాల్యరు అటులే ఖాన్ వైపు గురిజూచుచు వేరొకచేతితో టార్చి రమేశునిపై ప్రకాశింపజేయ ఆవెలుతురును రమేశుడేమి గుర్తించినో ఆవ్యక్తిచేసిన సంచార ప్రతిగ రమేశబాబు నోటినుండి

అప్రయత్నముగ 'శాంతా! నీవా! ఎటులొచ్చితి' నను పలుకులు వెలువడెను.

మరుక్షణనే ఆమెచేతనున్న రివాల్వరు అలక్ష్యముజేసి త్వరితగతి ఆమెపై కిబోయిరి. వెంటనే శాంత నొకసారి తన ఆయుధమునకు పనిచెప్ప 'ఛాం! ఛాం!' అను శబ్దము ముమ్మారు భవనమంతయు మారు మ్రోగుటయు అజీజ్ 'అయ్యో!' అనుచు నేలకొరుగుటయు జరిగెను. అజీజ్ పడుటగాంచి అసఫ్, గులామ్ లొకవైపు ఖాన్ ఒకవైపు మీదికిరాగ అప్పుడే కొంతవడి నేడదీరిన రమేశబాబు వెంటనే తన రివాల్వరు పయోగించెను. శాంతా మేశుల రివాల్వర్ల నుండి 'ఛాం! ఛాం' అను గుడ్డశబ్దములతో భవనమంతయు అల్లకల్లోలముగ నుండెను. పోరాటమున అసఫ్, గులామ్ లిరువురు గాయపడి మూల్గుచు క్రింద బడిరి. పాపము రమేశుని పాతగాయమీకను మానలేదు. మరల వేరొకటి నుడుటిపై తగిలెను. శాంతప్రయత్నములు లాభములేకపోయెను. ఎచు బోతువలె ఖాన్ 'శాంతా! ఆరివాల్వరు పారవేయుము. ప్రమాదమున అదిప్రేలును. నాకు డెబ్బతగులును. నే గాయపడుట నీకిష్టమా? చెప్పు' మనుచు మోహంధుడై ఆమెపై లంఘించి నొక తృటిలో ఆమెను నిరాయుధనుజేసి తన ఆజానుబాహువులచే శాంతను కొగిలింప బోయెను.

ఖాన్ బారినుండి తప్పించుకొన శాంత నన్నుని యిరుక్తైన చీకటి మార్గమువెంబడి పరువెత్తిసాగెను. అమీర్ ఖాన్ వెనువెంటనే వెంబడించెను. ముందు శాంత వెనుక ఖాన్ పరుగిడుచు కొలదిదూరముననున్న తలుపులు జేరగిలవేయబడిన నొకగదిముంగటకువచ్చుసరికి ఖాన్ ఆమెను పట్టుకొనెను.

'శాంతా! ఈక్షణముతో నీవనిసరి సాపి! వంచకుగాలా! చచ్చి తివార్యుని రాద్రాకారుడై లేడిపై లంఘించు వ్యాఘ్రమువలె శాంతపై కలియబడెను.

అటుల ఖాన్ శాంతను పట్టుకొని పెనుగులాడుచుండ తటాలున గదితలుపులు బ్రద్దలగుటయు అందుండి చావసిద్ధముగ నున్నాడాయను నట్టి యువకుడొకడు కడుసాహసమున ఖాన్ పై లంఘించి నొక్కపెట్టున నతని పిడికిటతోపాడిచి చేతనున్న యిరువతలుపు కమ్మితో ఖాన్ శిరముపై కొట్ట తూలుచు నేలకొటిగెను.

“తగినశాస్తి జరిగిన”దచుచు అన్న పానీయములేని ఆయువకుడు నీరసముతో ఖానుపై కొరిగెను.

కొంతసేపటికే మూర్ఛనుండి స్పృహజెందిన శాంత తనకు సమీపమున ఖాన్ వేరొక నూతనవ్యక్తి పడియుండుటగాంచి రమేశబాబును వెదక బయలుదేరెను.

అంతలో రమేశబాబు ‘శాంతా ! శాంతా !’ యని పిలుచుచు అక్కడకుజేరి అచ్చటనే పడియున్న నూతనవ్యక్తినిగాంచి ‘ఏమి? రవీంద్రుడా? ’ అని హాశ్చర్యమున వానిజేరి తనజేబునందలి పెట్టెదీసి అందలి నీసాదీసి నాసికారంధ్రములకడనిడ రవీంద్రుడు తెలివొంది తనయజమాని రమేశబాబుచే సవర్యబొందుచుండుటగాంచి ‘రమేశ్ ! మీరా? ఇక్కడనేయుంటిరా?’ అని ఆతురతతో పల్కెను.

‘రవీంద్రా ! ఏమి యీ ఆకారము.’

‘రమేశ్ ! అబ్బా ! అన్న పానీయములులేక బలహీనముగ నుంటిని లేనివో ఆతనిని.....అయినను మీరివాల్వొకరి యిటుయిచ్చిన యిప్పుడే...’ అని నీరసమున కన్నులుమూసెను.

అంతరమేళుడు శాంతనుద్దేశించి ‘శాంతా ! ఈతడే నాసహచరుడు రవీంద్రుడు.’

‘రమేశబాబూ ! సమయమునకు రక్షించినాడు. లేనివో నేనా హంతకునిచేతిలో ప్రాణములు బాసియుండును. రవీంద్రబాబూ ! నీకు నా ధన్యవాదములు.’

‘శాంతా ! ఎంతమాట ! ఇంతకు నేచేసినదేమి?’ అంతకు ఆ దయామయుడేకలడు.’

అటులశాంత రవీంద్రునకు నవర్యలుచేయుచుండ రమేశబాబు ఖాన్ కరదండములు తగిలించెను.

ఇంతలో అమీర్ ఖాన్ తెలివిగాంచి రమేశ రవీంద్రులగాంచి 'అజీజ్, ఆనఫ్, రంఘ యిరుగో రమేశ్, రవీంద్రులు ఆలోచించకడు. శాంతకూడ యిచ్చటనే యున్నది. బంధింపుడు. త్వరగరండు' అని కేక లిడ మొదలిడెను. ఆతనిఆజ్ఞలను నిర్వర్తించువారేరి. అందరు అప్పుడే యీతనిరాకకై పరలోకమున వేచియున్నారని పాఠము ! అమీర్ ఖాన్ కు తెలియదు. తనచేతుల కరదండములుగాంచి కోపమున రమేశుని గాంచి 'రమేశ్ ! నన్ను నిర్బంధించుటకు నీకేమి అధికాగముగలదు. ఏ తప్పిదముక్రింద బంధింతువు' అనిపల్కెను.

'నిన్ను బంధించుటకు నేరములుగూడ గావలయునా? తెక్కలే నన్నిగలవు. నన్ను చంప యత్నించుటయే నేరము. ఇక చాలునా? శాంతా ! 'యదిగో' యని జేబునుండి పోలీసు విజిల్ దీసి వెలుపలికిబోయి యిది ఊదుము. రక్షకభటు లరుడెంతరు. వారలవెంటగొనిరమ్మని చెప్పిపంపెను.

కొలదిసేపటిలో శాంత నలుగురు రక్షకభటులు ఒకసార్జెంటుతో ప్రవేశించెను.

అంత సార్జెంటు రెజినాల్డు రమేశబాబునుగాంచి 'హల్లో ! రమేశ బాబు ! గుడ్ మార్నింగు !

'వేరీ గుడ్ మార్నింగు ! మిస్టర్ రెజినాల్డ్' రమేశబాబు కరస్పర్శ లానంతరము రెజినాల్డునకు సంగతియెఱుకవరచి ఖానును కారాగారమున నుంచ వారల కప్పగించ సార్జెంటు రమేశబాబువద్ద సెలవుదీసికొని పోలీ సుస్టేషన్ కు బయలుదేరెను.

వారువెడలినవెంటనే రమేశునకు గులామ్ జ్ఞప్తికిరాగా ఆమెకై వెదకెను. ఎక్కడలేనందున పోరాటముమధ్య అటులదెబ్బతిని పారిపోయి యుండునని తలచెను.

రమేశుడంత శాంతవై పుదిరిగి—

‘శాంతా ! సమయమునకు నన్ను రక్షించితివి. నీవురాకున్న ఖాన్ దారునివాల్యదికు గురియయి వేరొకలోకముజేరి యుండెడివాడను. నీ ఋణ మెటులతీర్తును.

‘ఇంతకు నేనేమిచేసితిని. ఏదో సమయమునకు నన్నాభగ వంతుడే వచ్చినాడు. మిమ్మును నన్నును రక్షించినదీ రవీంద్రబాబు !’

రమేశబాబూ ! నేను రక్షించునదేమి ? వనవిహార్ జేరుటతోడనే కారుదిగి ఎవ్వరుచూడకుండ లోనికి ప్రవేశించితిని. ప్రవేశించగనే వారిది గనిపెట్టి నన్నొకగదియందు బంధించిరి. ఆగదితలుపు రోజు బంధింప బడెడిది. ఏలనో ప్రతిదినము ద్వారముబంధించు పహరావాడు యీనాడు మరచెను. లేనిదో శాంతనటుల రక్షింపగలెడివాడనుగాను.’ అని తనకడ చెప్పెను.

‘రవీంద్రా ! వారలందరు తప్పత్రాగి ఒడలుమరచి ఆనందమున యుండిరి. కవాటము బంధింపబడకుండుటకు కారణ మదియో!’

‘రమేశ్ ! యిన్ని దినములనుండి మీవార్త తెలియకపోవుటయు ఆతంతివార్త వచ్చుటయు యిన్నికష్టములకు లోనవజేసినవి.’

‘కార్య భారముచే నీమాటయే మరచితిని ! వేరేమియులేదు.’

‘రహీమ్ ఆరోగ్యవంతుడై నాడా ?’

‘కొలదిగ ఆరోగ్యముపొందినాడు. యింకను నడువ శక్తిచాలదు’

రమేశ రవీంద్రులకేమి సంభవించెనో యనియు, రహీమ్ సందిర్భమున తనకేమి ముప్పు వాటిల్లునో యని ప్రాణము లరచేత నిడికొని నిరీక్షించుచున్న యజమాని వీరల రాకచే విచారముపడెను.

‘భూపతిరాయ్ ! ఎటులున్నాడు రహీమ్?’

‘రమేశబాబూ ! సురక్షితముగా నున్నాడు. బాగుగా మాట్లాడ గల్గుచున్నాడు.’

‘ఏమటులుంటిరి ?’

ఏమున్నది. యీగొడవలో నాపై ఏమివచ్చునోయని నాప్రాణములు రవీంద్రబాబు వెడలినప్పటినుండి కొట్టుకొనుచున్నవి. దానికి తోడు యీహంతకబృందములోని రహీమ్ ఒకడు' ఏమయిన సారిపోవుటకుగాని పోనుచేయుటకుగాని ప్రయత్నించెనా ?'

లేదు. లేవలేడుగా ! లేనిచో నన్ను వంచిచి నలాయితడయ్యెడినాడేమూ ! మీమనిషిని మీకు వప్పగించితిని. యికనాబాధ్యత దీనిన' దనుచు తనభయము వెల్లడించెను.

అంత శాంతరాయగారు ! మంచిధైర్యవంతులే ! అనగా అందరు పక్కుననవ్వరి.

మరునాడు 10 గంటలయ్యెను. రవీంద్రశాంతారమేళులు తమ భోజనాదుల ముగించిరి.

ర మే శ బాబు తనడైరీ రికార్డుచేతగొని వేళసమీపించెనని కారుపై రహీమ్ను దీనుకొని న్యాయస్థానమునకు పయనమయ్యెను.

ఉ ప స ం హా ర ము.

—అప్పడే—

అప్పడే 11 గంటలయ్యెను. కలకత్తా పైకోర్టునందంతయు చాల హడావిడిగనుండెను. హంతకుడు, చోరశిఖామణియగు అమీర్ ఖాన్ పట్టుచుడి, విచారింపబడునని తెలిసి జవనమూహములు తండ్రోవతం డములుగా విచారణ వినుకుతూహలుపై అరుదెంచిరి. న్యాయాధికారి అప్పడేవచ్చి తన స్థానమునలంకరించెను. కోర్టుహాజరయు నిశ్శబ్దముగ నుండెను. ఇంతలో బయట కారుఆగినశబ్దమువ సారేంటి రెజినాల్డుయిన స్పెక్టరు క్రిపున్ రమే శ బాబునాహ్వానింప ఎదురేగి తోడ్కొవచ్చిరి.

కేసువిచారణ ప్రారంభమయ్యెను. అమీర్ ఖాన్ రహీమ్ వచ్చుట జూచుటతోడనే హతాశుడయ్యెను. తనవలననే ఆతడుగూడ శిక్షకు గురియైనను కోపమున నిజసంగతియంతయు బయటబెట్టునని భయపడెను. రమే శ బాబు రికార్డువల్లను, రహీమ్ సాక్ష్యమువల్లను అమీర్ ఖాన్ పై

నేరము అధికమయ్యెను. ఖాన్ బలవంతముననే రహీమ్‌నాథుని దృఢము మున వ్యవహరించెననితలచి న్యాయాధికారి రహీమ్‌నకు మూడేండ్లు కఠినకారాగారవాసశిక్షయును, హంతకుడు స్త్రీలపాలిటి కంటకుడగు అమీర్ ఖాన్ నకు ఉరిశిక్షయు విధించెను.

పత్తేదారు రమేశబాబు ప్రవీణతకు, పట్టుదలకు, విద్యావినయనం పత్తి, అపరాధపరిశోధనావిషయములగల నేర్పునకు ప్రభుత్వమువారు అందమగు నగిషీగల సువర్ణమయపాత్రను, రెండువేలరూప్యములను రవీంద్రునకు రజితపాత్రను, వేయిరూప్యములనిచ్చి గౌరవించిరి. పత్తేదారు రమేశబాబు తనపని ముగిసినవెంటనే న్యాయస్థానమునువీడి ఘర్కు వీధినగడలి శాంతారవీంద్రులతో తనగృహముజేరెను.

ఉదయము 10 గంటలయ్యెను. హైకోర్టు ప్రధానన్యాయమూర్తి రక్షకభి టశాఖయిన స్పెక్టరు జనరల్, కలెక్టరు మొదలగు ఉన్నతోద్యోగు లందరువచ్చిరి. అందరినమక్షమున శాంతా రమేశులకు అత్యంతవైభవ మున వివాహము ముగిసెను. వివాహనందర్శమున పలువురు రమేశబాబు నకు అనేకవిధములయిన బహుమతులు, కట్నములు చదివించిరి. వివాహానంతరము గొప్ప విందు జరిగెను. విందానంతరము రమేశబాబువద్ద సెలవుగై కొని ఎవరితావులకు వారేగిరి. యెంతయో శోభాయమానముగ నుండెను.

వెనుకనుండి 'హేండ్స్ అప్' అనుమాట వినబడ తటాలున లేచి జూడ రమేశబాబు అత శాంత 'యిక్కడా మీ డిటిక్టవ్ తీవేనా? గొప్ప సరసులుకాదూ' అని చమత్కారంగా అంది.

'ఓహో! యీ పూలహారమేమిటి! చాల సాగనుగావుండే! దీని ధరించే మున్నగుడెవడో!'

'ఎవరన్నావారే!' అనుచు శాంత రమేశుని మెడలో హారమువేసి తన్మయానందమున కన్నులుమూసింది. కన్నులు తెరచి చూచేటప్పటికి రమేశబాబు కౌగిటలోవుంది.

కోకిల కుహూ! యని నూతనవధూవరులకు మంగళంపాడింది.

ప మ ా ప్తి.

